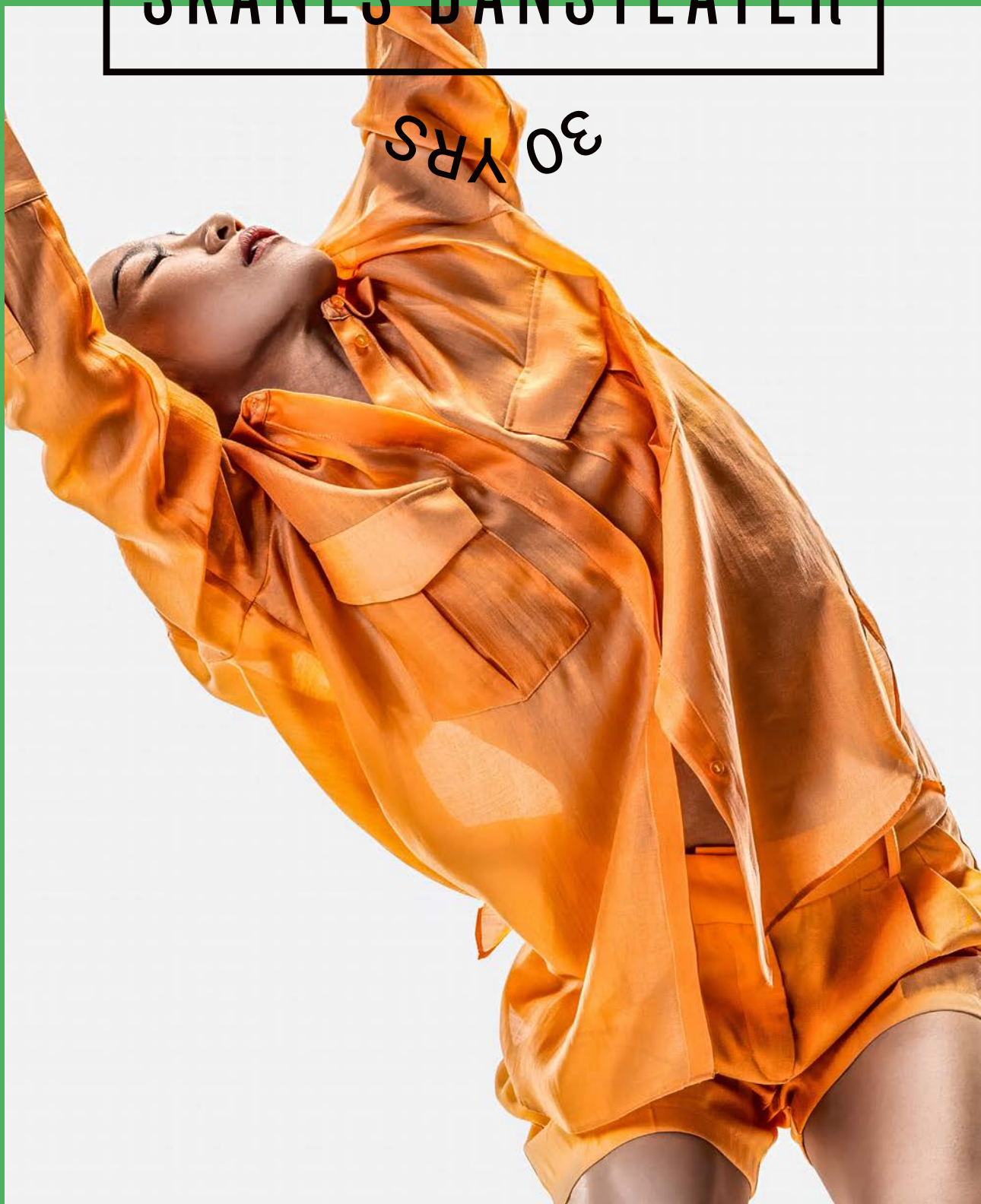

30 ÅR

SKÅNES DANSTEATER

30 YRS

UP-AND-DOWN-AND-UP-

Koreografi / Choreography: Jernej Bizjak
Dansare / Dancers: Kit Brown, Hazuki Kojima

12

Wing Ding

6

SKÅNES DANSTEATER 1995–2025

20

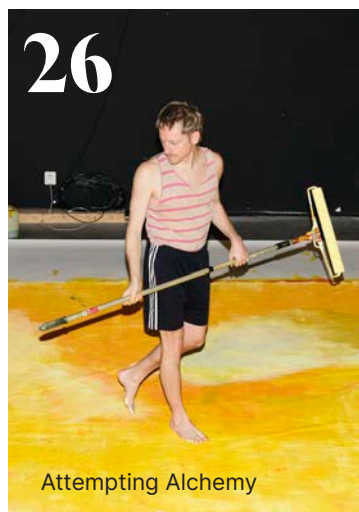
Mari Brolin-Tani & Åsa Söderberg:
VISIONER SOM BLEV VERKLIGHET /
VISIONS THAT CAME TRUE

66

Madeleine Månsson:
BANBRYTARE PÅ NY MARK /
BREAKING NEW GROUND

82

INFORMATION

Attempting Alchemy

Myller

30 ÅRS-JUBILEUM OCH TUSEN KVADRATMETER DANS TILL

I år ska vi fira! 1995 förnyades det kulturella ekosystemet i Skåne och Malmöbaletten blev Skånes Dansteater. Årets magasin fokuserar därför extra på de första tre framgångsrika decennierna i dansteaterns historia. Viktiga minnen har skapats och det är ett nöje att få dela med oss av dessa upplyftande berättelser som är laddade med värme och uppskattning.

Under jubileumsåret kommer du kunna upptäcka din inre dansare på vår scen i Västra hamnen i Malmö, på Malmö Operas stora scen och på turné lokalt, nationellt och internationellt. Vi har en mängd spännande dansfyllda samarbeten och aktiviteter planerade!

Vårt grannskap i Västra hamnen fortsätter att utvecklas. Skånes Dansteater kommer också att vara en byggarbetsplats under året eftersom vi bygger ut. Tusen kvadrat ändamålsenliga danslokaler i direkt anslutning till våra nuvarande lokaler kommer att invigas under hösten 2025. I de nya lokalerna kommer vi både att producera och presentera dans. Vi kommer att kunna bidra till ett ännu bredare dansutbud i Skåne i framtiden.

Årets repertoar innehåller både gamla favoriter i ny tappning och världspremiärer som uppmärksammar bemärkelseåret. Ett oförutsägbart och smått galet dansäventyr, *Wing Ding* av Malmöbaserade scenkonstnärerna Lidia Wos och Anders Ortman, vill locka publiken till feststämning. *Attempting Alchemy* av Ludvig Daae och *Like the Shadow: I am*

And I am not av Ina Christel Johannessen hör till årets nordiska samarbeten. I Heidi Viertalers verk *Myller* för den unga målgruppen spelar en mängd sittpuffar en viktig roll och de allra yngsta kommer att kunna släppa loss i en hoppborg efter att ha upplevt *Up-and-Down-and-Up-* av Jernej Bizjak.

Magasinet ger dig en bra överblick över årets viktiga händelser. Detaljer som datum och spelplatser hittar du dock bäst på hemsidan. Mitt tips är att utöver regelbundna besök på hemsidan prenumerera på vårt nyhetsbrev och följa oss på olika sociala medier för dagsfärs information. Årets program är enormt mångfacetterat och mitt mål är att det ska finnas något för alla. Kom och förundras över kroppens kommunikation!

Ett trefaldigt leve för jubilarerna
Skånes Dansteater!

Mira Helenius Martinsson
VD och konstnärlig ledare
Skånes Dansteater

PS. Glöm inte att följa
@wingdingtrumpet på
Instagram för unikt
bakom kulisserna-material.

30TH ANNIVERSARY AND A THOUSAND NEW SQUARE METRES FOR DANCE

We're celebrating this year! In 1995, the cultural ecosystem of Skåne was regenerated, and Malmöbaletten became Skånes Dansteater. So, this year's magazine will focus a little extra on the first three fruitful decades in the history of our organisation. We have many great memories, and it is a pleasure to share these uplifting stories that are brimming over with warmth and appreciation.

During this anniversary year, you can discover your inner dancer at our venue in Västra hamnen in Malmö, on the main stage at Malmö Opera and during our local, national and international tours. We have masses of thrilling, dance-filled collaborations and activities ahead!

The Västra hamnen neighbourhood continues to develop. Skånes Dansteater will also be a construction site this year, since we are building an extension. A thousand square metres of purpose-built dance space directly adjacent to our current location will open officially in the autumn of 2025. The new facilities will be used for both producing and presenting dance. This means we can contribute to even more dance-related events in Skåne.

This year's repertoire features both old favourites in new versions, and world premieres to celebrate our anniversary. An unpredictable and slightly crazy dance adventure, *Wing Ding* by the Malmö-based performance artists Lidia Wos and Anders Ortman will get the audience in a party mood. *Attempting*

Alchemy by Ludvig Daae and *Like the Shadow: I am And I am not* by Ina Christel Johannessen are two of this year's Nordic collaborations. In Heidi Vierthaler's work *Myller* for our young target group, beanbags play an important part, and our youngest audiences can go wild in a bouncy castle after experiencing *Up-and-Down-and-Up* by Jernej Bizjak.

This magazine gives you a good idea of the highlights of the year. Check our website to find out when and where they will take place. My tip apart from visiting the website regularly is to subscribe to our newsletter and follow us on social media for the latest updates. This year's programme is so multi-faceted, and my goal is that there should be something for everyone. Come and be astonished by body communication!

Three cheers for Skånes Dansteater!

Mira Helenius Martinsson
CEO and Artistic Director
of Skånes Dansteater

PS. Don't miss
@wingdingtrumpet
on Instagram for
behind-the-scenes material!

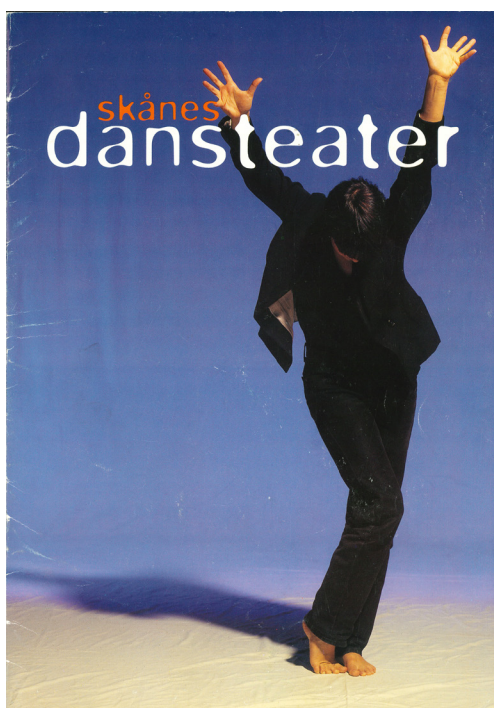
Händelser och föreställningar i urval /
Selected events
and performances

1995

Malmöbaletten ombildas
Skånes Dansteater föds /
The Malmö Ballet is reorganised
and Skånes Dansteater is born

VD & konstnärlig ledare /
CEO & Artistic director: Patrick King

XXX Close Up
Patrick King

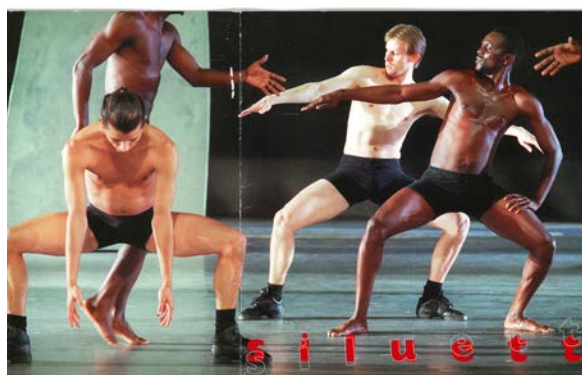
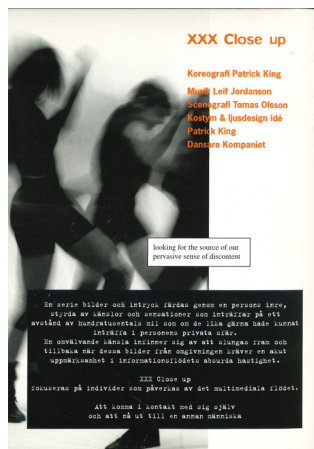
1997

VD & konstnärlig
ledare /
CEO & Artistic
director:
Lena Josefsson

Ett paradys, trängt
Lena Josefsson

1998

Siluet
Lena Josefsson

1999

Utan titel
Lena Josefsson

2000

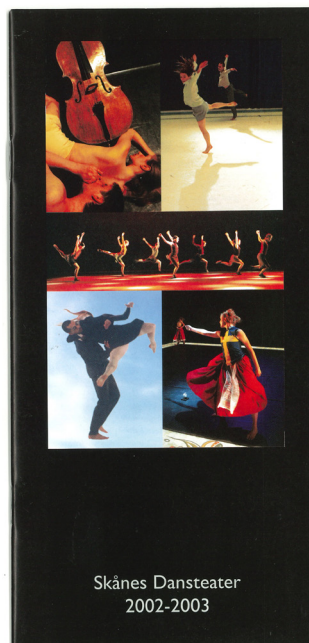
Tf VD / Acting CEO:
Claes Nilsson

Love Conversations
Guido Tuveri

2001

Lunchdanspremiär / Lunch dance premiere

VD & konstnärlig ledare /
CEO & Artistic director:
Marie Brolin-Tani

UT
KORBO
i nära samarbete
Utan titel är
en komposition
mellan en a
tid. Vårken i
musikens
"Med hjälp
av en musik i
en tid som
avslutar en i
i världen."

2002

Röd & Rapsodi
Örjan Andersson

2005

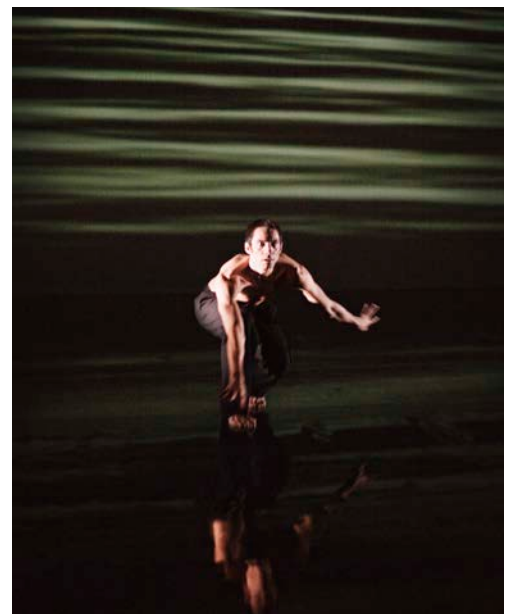
Flytt till Båghallarna / Moving to Båghallarna

Spirit
Virpi Pahkinen,
Marie Brolin-Tani,
Didy Veldman

2007

Pers Planet
Per Jonsson

2008

VD & konstnärlig ledare /
CEO & Artistic director:
Åsa Söderberg

2009

Dialogverksamheten
föds / Dialog is
launched

Black Silk
Toan Cao Duc,
Pontus Lidberg,
Jorma Uotinen

2010

Dockplats 2010
Anne Grete Eriksen,
Leif Hernes

Hemma hos
Ben Wright,
Marie Brolin-Tani,
Kenneth Kvarnström

2012

Unearth
Per Jonsson,
Susanna Leinonen

2013

...AND...
Björn Säfsten,
Philippe Blanchard

The Feeling of Going
Ben Wright

2015

20 år / 20 years

Playground

Alexander Ekman,

Liat Dror, Nir Ben Gal, Ben Wright

C me

Caroline Bowditch, Melody Putu

2016

SWOP Dance Club
startar / launched

2017

Dare to Wreck
Madeleine Månsson,
Peder Nilsson*Something about
Wilderness*
Mélanie Demers,
Laila Diallo

2018

Europe Beyond
Access startar /
launched*Belonging*
Ben Wright,
David Hernandez

2019

VD & konstnärlig ledare /
CEO & Artistic director:
Mira Helenius Martinsson

Mozarts Requiem
Örjan Andersson

2020

Bevara Rörelse
startar / launched

DancePod with
Skånes Dansteater

Transit
Tero Saarinen

Djurens Karneval
Marcos Morau

2021

*Remind Me I'm
Not Dead*
Mari Carrasco

Out of the Blue
Anouk van Dijk

2024

Indigo Flamingo
med / collaboration
Malmö Pride
Gwyn Emberton

Europe Beyond
Access andra
generationen /
second generation

Aniara med /
collaboration
Moomsteatern
Carl Knif

Arkivbilder / Photos: Malin Arnesson, Jubal Battisti, Edouard Boubat, Mats Bäcker, Johanne Fick, Oscar Hagberg, Ali Jihad, Lars Kroon, Anders Mattsson, Peo Olsson, Tilo Stengel, Hans-Olof Tani, David Thibel, Märta Thisner, Carl Thorborg, Steen Tronsgaard, PO Stoltz, Magnus Westerborn

***A FANFARE
FOR DANCE***

EN FANFAR FÖR DANSKONSTEN

Tor Billgren

Åsa Sjöström
Karolina Henke

Wing Ding är en del av Skånes Dansteaters trettioårsjubileum. Spelplatsen Malmö Opera är väl vald, för det var där kompaniet startade 1995. Bakom verket står dansteaterveteranen Lidia Wos och den erfarne scenkonstkompositören Anders Ortman.

Vi träffas hemma hos Anders vid Fridhemstorget i Malmö. Han har dagarna innan skickat in partituret med föreställningens musik till Malmö Opera och jag frågar om jag kan få se ett utdrag. Men när han öppnar partiturets första sida i datorn, protesterar Lidia med ett skratt.

LW: Nej, nej, nej, visa inte början!
Vi får inte avslöja överraskningen!

Han bläddrar fram ett trumpetsolo istället, och sedan ett ställe med full orkester och kör. De 34 körmedlemmarna kommer att närvara på scen och agera på olika sätt jämte de 14 dansarna. De här samproduktionerna med Operan har en lång tradition. Förra gången framfördes *Mozarts Requiem* av Örjan Andersson och innan dess Anouk van Dijks *Out of the Blue*.

LW: När jag var dansare på Skånes Dansteater såg jag alltid fram emot produktionerna på Operan. Jag gillade stämningen, den stora scenen, människorna, korridorerna. När jag började i kompaniet 2002 var det dessutom fortfarande baserat på Operan, så projekten där var som att komma hem.

Hur är Wing Ding uppbyggt?

LW: När jag gör ett nytt verk utgår jag alltid från olika bilder och situationer som jag ser framför mig. Dessa skapar tillsammans ett universum som jag vill bjuda in publiken till. Just detta universum består av tretton tablåer med olika stämningslägen och visuella uttryck. Jag jobbar inte med tydliga berättelser från A till Ö eller några specifika teman, utan skapar istället olika lager som publiken får tolka.

Hur har ni arbetat fram texten som kören ska sjunga?

LW: När jag fick frågan om att skapa en jubileumsföreställning frågade jag mig "Vad är Skånes Dansteaters historia?" Jo, produktionerna. Så jag gjorde en lista över

alla verkstitlar från kompaniets trettio år. De är den konkreta källan och inspirationen till *Wing Ding*. Det handlar inte om själva föreställningarna, utan om just orden i titlarna. Det har varit en inspiration för mig såväl som för scenografin, kostym, ljussättningen och musiken.

AO: Och det har varit något som jag också tagit fasta på när jag skapat musiken, och inte minst den text som kören ska sjunga.

Det är alltså inte en narrativ text. Däremot kan det uppstå en lite absurd poesi när man sätter ihop vissa titlar till längre meningar. Förutom texterna, kommer kören också att göra en del ovanliga läten, som klickljud, tssss, pscjht, gulp och så vidare.

Hur låter föreställningens större ljudvärld?

AO: Vi ville skapa så stor dynamik som möjligt – från solo på enskilda instrument, upp till tutti fortissimo. Och så finns det återkommande melodier, former och färger som får det hela att hänga ihop. Små absurda situationer som löper genom föreställningen, och som kommer i mål först i finalen. Det finns också en del improvisatoriska inslag som vi ska arbeta fram under repetitionsperioden.

Hur började ert samarbete?

LW: Det var 2015, när jag jobbade som dansare i *Hjältar, gudar och monster* på Malmö Stadsteater. Anders hade skrivit musiken, och jag minns den speciella energin av att stå vid pianot när han lärde oss hur vi skulle sjunga. Han sporrade mig till att vilja göra det så bra som möjligt. Det fanns något i det mötet som gjorde att jag ville jobba tillsammans igen. Och det gjorde vi 2018 med *Snapshots of a Crowd*, så nu när jag fick det här uppdraget var det självklart att fråga Anders.

Wing Ding is part of Skånes Dansteater's 30th celebration. The venue, Malmö Opera, is very apt, since this is where the company started in 1995. The creators of the work are the dance veteran Lidia Wos and the experienced performing arts composer Anders Ortman.

We meet in Anders' home in Fridhemstorget in Malmö. He has submitted the musical score for the production at Malmö Opera a few days earlier, and I ask if I can see an extract. But when he opens the first page on his computer, Lidia protests laughingly.

LW: No, no, no, don't show the opening! We mustn't spoil the surprise!

He scrolls down to a trumpet solo instead, and then to a place with the full orchestra and choir. The 32 choir members will be on stage and act in different ways alongside the 14 dancers. These co-productions with Malmö Opera are a long-standing tradition. Last time, they performed *Mozart's Requiem* by Örjan Andersson, and before that Anouk van Dijk's *Out of the Blue*.

LW: As a dancer at Skånes Dansteater, I always looked forward to the productions at the Opera. I loved the atmosphere, the big stage, the people, the corridors. When I joined the company in 2002, it was still based at the Opera, so the projects there felt like coming home.

How is *Wing Ding* structured?

LW: When I create a new work, I always start by visualising images and situations. Together, they form a universe that I want to invite the audience into. This particular universe consists of thirteen tableaux with different moods and visual styles. I don't work with clear storylines from A to Z or specific themes, but different layers that the audience can interpret freely.

How did you come up with the lyrics for the choir?

LW: My first question when they asked me to create an anniversary show was, 'What is the history of Skånes Dansteater?' The answer is: its productions. So I made a list of all the titles from the company's thirty years. That is the actual source and inspiration for *Wing Ding*. It's not about the actual productions but the words in their titles. They were an inspiration to me, for both stage sets, costumes, lighting and the music.

AO: And that was what I focused on too, when I composed the music, especially the text sung by the choir. It's not a narrative text, in other words. But a slightly absurd poetry can arise when you combine certain titles into longer sentences.

Anders Ortman's hund Dobby kollar in *Wing Dings* partitur.

Anders Ortman's dog Dobby checks out the *Wing Ding* scores.

– Det blir en fanfar för danskonsten. Så jag bad Anders om det vackraste trumpetsolo han kunde skriva. Och han levererade.

I sina memoarer skriver Philip Glass om hur hans musikaliska språk mognade först när han började jobba med teatermusik på 60-talet. Han nämner också Wagner och Mozart, och hur deras musik fördes till en ny nivå när den mötte scenen. Känner du igen dig i det resonemanget, Anders?

AO: Verkligen – även om jag kanske inte ska jämföra mig med dem du nämnde. Att göra musik för scenen är på ett sätt att underordna sig andra kreativa krafter. Man har inte siktet inställt på sin egen navel, utan på helheten. När jag börjar skriva någonting, så är drivkraften alltid min nyfikenhet på slutresultatet. Jag försöker titta så långt bort som möjligt. Det är nyttigt att inte alltid vara så självmedveten och angelägen om att visa hur tapper man är med sin cape och sitt svärd, utan att vilja göra något som fungerar i en större kontext.

Man måste lämna utrymme för de andra komponenterna?

AO: Ja, för ljussättaren, dansarna, koristerna. Och koreografin måste lämna utrymme för musiken, och scenografin måste lämna utrymme för ljuset, och så vidare. Alla måste ge och ta plats.

I tidigare verk av dig Lidia, har jag noterat ett visst mått av humor och absurdism. Är det inslag som du brukar jobba med?

LW: Ja, det stämmer. Även surrealism och någon form av twist. Det finns inom mig,

det är så jag kommunicerar. *Wing Ding* kommer att balansera på kontrasterna. Jag gillar det oväntade. Det är kanske därför vi gillar att samarbeta, för Anders har också den sidan i sin musik.

Fanns det något som du visste att du ville ha med i musiken redan från början?

LW: Trumpetsolot! Jag älskar trumpet-soundet. Det är inte så ofta man hör det i den samtida dansen, men eftersom det här är ett jubileumsverk tyckte jag det passade. Det blir en fanfar för danskonsten. Så jag bad Anders om det vackraste trumpetsolo han kunde skriva. Och han levererade.

Slutligen: Titeln, *Wing Ding*, vad är det egentligen?

LW: Jag var ute efter ord och uttryck som associerar till fest och firande, och hittade ganska snart "wing ding" som ungefär betyder utflippat party. Det låter bra och är kort och koncist. Jag är medveten om att det också kan associeras till typsnittet Wingdings, som inte består av bokstäver, utan andra typer av tecken. Och det är intressant, för dans är ju en konstform som inte behöver ord och bokstäver, utan just handlar om visuella uttryck och symboler fria för tolkning.

Carl Peters & Valentina Messieri

Apart from these texts, the choir will also be making some unusual noises, like clicking, tssss, pscht, gulp, and so on.

What does the production sound like, on the whole?

AO: We wanted it to be as dynamic as possible – ranging from instrumental solos to tutti fortissimo. And then there are some recurring melodies, forms and colours that hold it all together. Small, absurd situations that run through the performance and aren't concluded until the finale. There are also some improvised scenes that we will develop in rehearsal.

How did your collaboration start?

LW: In 2015, when I was a dancer in *Hjältar, gudar och monster* (Heroes, Gods and Monsters) at Malmö Stadsteater. Anders had composed the score, and I remember that special energy of standing by the piano when he was teaching us how to sing. He spurred me to do my very best. Something in that encounter gave me the urge to work with him again. And we did, in 2018, in *Snapshots of a Crowd*, so when this assignment was given to me, I naturally wanted to ask Anders.

In his memoirs, Philip Glass writes that his musical language matured when he started working on theatre music in the 1960s. He also mentions Wagner and Mozart, and how their music moved to the next level when it encountered the stage. Can you relate to that idea, Anders?

AO: Absolutely – even if I hesitate to compare myself to the ones you named. When you make music for the stage, you submit, in some ways, to other creative forces. Instead of navel-gazing, you focus on the totality. Initially, my composition process is always driven by my curiosity about the end result. I try to look as far ahead as possible. It's best not to be so self-centred and eager to demonstrate how bold you are with your cape and sword, but to strive for something that works in a larger context.

You need to leave space for the other components?

AO: Yes, for the lighting designer, the dancers, the choir. And the choreography needs to leave space for the music, and the stage design needs to leave space for lighting, and so on. Everybody needs to give and take space.

In earlier works by you, Lidia, I noted a humorous and absurd tendency. Are these elements you normally work with?

LW: Yes, I do. Also surrealism and some kind of twist. It's in my nature, that's how I communicate *Wing Ding* balances its contrasts. I love the unexpected. Maybe that's why we like collaborating, because Anders also has that aspect in his music.

Was there anything you knew you wanted to include in the music from the start?

LW: The trumpet solo! I love the trumpet sound. It's not often you hear that in contemporary dance, but since this is an anniversary work it felt appropriate. It will be a fanfare for dance. So, I asked Anders for the most beautiful trumpet solo he could write. And he delivered.

Lastly, the title, *Wing Ding*, what does it mean?

LW: I was looking for a word and an expression that suggests festivities and celebration, and happened upon 'wing ding', which sort of means a wild party. It sounds good, and it's short and snappy. I am aware that it also refers to the Wingdings font, which consists not of the alphabet but other kinds of symbols. And that's interesting, because dance is an art that doesn't need words and letters but is about visual expression and symbols that are open to interpretation.

Two of Skånes Dansteater's previous artistic directors, Marie Brolin Tani and Åsa Söderberg, return to the stage where both made a huge impact. Together, they took pivotal steps to develop and share the art of dance.

**VISIONS THAT
CAME TRUE**

VISIONER SOM BLEV VERKLIGHET

Celine Orman

Johan Sundell

Två av Skånes Dansteaters tidigare konstnärliga ledare, Marie Brolin Tani och Åsa Söderberg, återvänder till teatern där de båda satt djupa avtryck. Tillsammans har de tagit avgörande steg för danskonstens utveckling och spridning.

Marie, du började som konstnärlig ledare på Skånes Dansteater 2002. Vad var det du mötte när du började, och vad hade du för visioner med kompaniet?

Marie: Det låter väldigt dramatiskt, men jag kom till en ganska sargad organisation. Lena Josefsson som var innan mig hade gjort ett fantastiskt jobb, och jag hade hört om kompaniet och hennes arbete och tyckte det lät väldigt spännande, vilket var en av anledningarna till att jag sökte tjänsten. Men det var politiska konflikter och underskott i budget som gjorde det väldigt rörigt och kaotiskt där i början ... dåliga lokaler inhysta på Malmö Opera och en lång lista på dansare som var tjänstlediga. Jag upplevde det som att det behövdes ett nytt tag om alltihop. Det var svårigheter och möjligheter på samma gång.

Vad är du mest stolt över att ha åstadkommit?

Marie: De stora succéerna som *Röd och Rapsodi* med Örjan Andersson, och lunchdansen som jag startade igång. Jag bestämde mig efter en tid att processen med att ordna ett eget hus till Skånes Dansteater fick bli mitt huvudfokus. Jag ville sluta på toppen och kunna lämna över till nästa person när det gick som allra bäst, när ekonomin var i ordning och publik strömmade in. Några av mina favoritkoreografer blev sista helkvällen på operan med Rui Horta och Angelin Preljocaj. Jag kände att jag hade gjort det jag kom för, att lyfta det här till en annan nivå. Så jag var nöjd när jag åkte härifrån.

Sen kom du, Åsa, 2007. Vad såg du för möjligheter och vad ville du skapa?

Åsa: Marie hade gjort ett jättejobb när jag kom. Det som slog mig var att man inte riktigt förstått vad det var man hade fått. Det var som att man inte riktigt hade klivit in i de nya skorna. Självbildet var fortfarande det där kyffet på operan. Det tar tid att växa in i en ny identitet när man får nya förutsättningar. Så att gjuta mod blev det första som behövde göras ... vi har ingenting att vara rädda för. Vi står här och har jättemycket publik. Vi ska bara ha gott självförtroende och lita på det vi kan och vad vi betyder för folk.

Ett av dina stora bidrag till Skånes Dansteater är införandet av Dialog som nu är en självklar del av institutionen. Hur föddes den idén?

Åsa: Det kom som ett inspel från marknadskommunikatörerna. De lyfte frågan kring danskunskapande, ett begrepp som Dansnät Sverige införde för att skapa mer betydelse och värde kring dans. Och jag gick igång direkt. Det var min konsulentbakgrund som klickade in för det främjande arbetet. Kan vi vid sidan om, utan att ge avkall på den konstnärliga kvaliteten eller ta pengar från produktionerna, starta ett parallellt spår? Jag brukade prata om det som vår motsvarighet till universitetens tredje uppdrag. Universitetet driver grundutbildning och forskning. Så finns ett tredje uppdrag som handlar om spridning, att dela med sig till samhället av det man har kommit fram till. Hur skulle det se ut för oss? Det blev dialogverksamheten som började med en projektledare, Tanja Mangalanayagam och senare kom Liselott Lindahl. Vi hade tur-samt politikernas stöd och fick ett ordentligt tillskott. Successivt inorporerade vi dansarna i Dialog, och det gav dem en liten inblick i hur man också kan jobba med dans, när man inte längre vill eller kan stå på scenen.

RÖD & RAPSODI
Koreografi Örjan Andersson

"...en uppfriskande och rolig danskavalkad..." GP

"...en sällsynt helgjuten helafton." SDS

"Enkelt och behärskat och samtidigt med en passion som om dansen var mäktig att åstadkomma förändring." AB

"Andlöst skönt." GP

Storan, Malmö
25 & 26 okt

Listan med dansverk som ni programsatt kan göras lång. Men vilken föreställning skulle ni säga har betytt mest för er?

Marie: Jag vill nämna Per Jonsson-produktionen, *Pers Planet*. För mig var den så speciell. Jag följde honom under åren. Han gick på Balettakademin samtidigt som vi, jag kommer ihåg att jag pratade med honom utanför omklädningsrummet. Ibland höll han workshop, eller så stod han själv i någon studio och vi fick komma in och vara med lite. Jag hade arbetat jättelänge för att få rättigheter, och jag åkte upp till Hälsingland och träffade Pers familjemedlemmar. Att få dyka ner i hans liv och sätta upp hans verk här var en gåva.

Åsa: Att välja en är det svåraste som finns. Jag var här i 12 år och varje produktion är viktig av olika skäl. Men en som sticker ut är *Belonging*, när Dialog fick gå in i produktionen. Att gå upp på operans stora scen, med deltagarna i community-projekten, de icke-skolade dansarna och två rullstolar, det var ett statement som var så stort. När Madde rullar in på stora scenen förstår vi att det här är första gången som en rullstolsburen artist är på denna scen.

Hur ser ni på Skånes Dansteaters framtid?

Marie: Jag hör om att lokalerna utökas och att man bjuder in det fria kulturlivet och det låter som en fantastisk öppning.

Åsa: Det är jättefint att se att tiden är mogen för det. Institutionen mår bra av att det finns ett vitalt fritt liv. Bara för att man blir inbjuden betyder det inte att man blir en del av Skånes Dansteater. Det handlar mer om att vi kan stötta varandra i det som förenar oss: dansen.

Hur ser ni på den samtida dansens framtid?

Åsa: Jag kan se en ny trend, en längtan tillbaka till dansen som rörelse efter många år av konceptuellt skapande. Jag tror vi håller på att återvända till den rena rörelsen nu, med nya insikter.

Marie: Ja, och fältet öppnas upp mer och mer, det är en smältdegel av massa olika uttryck och konstformer. Därför är samtida dans som begrepp helt förlegat. Kalla det bara för dans.

Åsa: Jag håller helt med. Jag tycker inte man ska krångla till det, det skapar bara fler barriärer. Det är dans, basta!

06
07

PERS PLANET
18 nov-10 dec. Båghallarna i Malmö

Koreografi Per Jonsson
Biljetter 040-20 85 00, 077 170 70 70

Skånes Dansteater
set thoughts in motion

– Jag tycker inte man ska krångla till det, det skapar bara fler barriärer. Det är dans, basta!

Marie, you joined Skånes Dansteater as its artistic director in 2002. What did you encounter at the start, and what were your visions for the company?

Marie: It may sound dramatic, but I came to a rather distressed organisation. Lena Josefsson, my predecessor, had done a marvellous job, and I had heard about the company and her work and it sounded very exciting, which was one of the reasons why I applied for the job. But political conflicts and a budget deficit made my first time there very chaotic... appalling premises at Malmö Opera and a long list of dancers on leave. I felt a radical new approach was needed. There were both obstacles and possibilities.

What are you most proud of?

Marie: The big successes, like *Röd och Rapsodi* with Örjan Andersson, and the lunchtime dances that I introduced. I realised eventually that Skånes Dansteater needed its own building and that this had to be my main focus. I wanted to quit while I was ahead, when things were at their best, when our finances were in the black and our audience was growing. My last evening production at the Opera featured some choreographers, with Rui Horta and Angelin Preljocaj. I felt I had achieved what I came here to do, to lift the Theatre to the next level. So, I was satisfied when I left.

Then you arrived in 2007, Åsa. What potential did you see, and what did you want to create?

Åsa: Marie had done a massive job before me. What struck me was that no one quite realised what they had now. It was like they weren't filling their new shoes. Their self-image was still that shack at the Opera. It takes time to grow into a new identity when circumstances change. So, boldness was the first thing that was needed... feeling that we had nothing to fear. We are here and we have huge audiences. We just need more confidence in ourselves and what we can do, and what we mean to the public.

One of your main contributions to Skånes Dansteater was to introduce Dialog activities, which is now integral to the institution. How was that idea born?

Åsa: The suggestion came from the market communicators. They raised the concept of dance knowledge, which was introduced by Dansnät Sverige to promote the understanding and status of dance. And this really struck a chord in me. My consultant background was piqued by this promotional work. Could we launch a parallel activity, without sacrificing artistic quality or taking funding from the productions? I used to call it our correspondence to the third task of universities. Universities offer basic education and research. They also have a third task, which is to communicate and share their achievements with society at large. How would we do that? Our answer was Dialog, which started with one project manager, Tanja Mangalanayagam, later joined by Lise-lott Lindahl. Luckily, the politicians supported us and allocated substantial extra funding. The dancers were gradually included in Dialog, which gave them a few insights into alternative ways to work with dance, when you no longer can or want to be on stage.

Together, you two have programmed a long list of dance works. Which one meant the most to you?

Marie: I would say Per Jonsson's production *Pers Planet*. It was very special to me. I have followed him over the years. We were at Balettakademien at the same time, I remember talking to him outside the changing rooms. He held workshops occasionally, or worked on his own in a studio but we were allowed to join in a little. I had been trying for ages to get the rights, and I went up to Hälsingland and met Per's family. To dive deep into his life and produce his works here was a privilege.

Åsa: Choosing one is the hardest thing. I was here for 12 years, and every production is important for different reasons. But *Belonging* stands out, when Dialog was involved

in the production. Getting up on the Opera stage, with the participants in the community projects, the non-trained dancers and two wheelchairs, that was a huge statement. When Madde rolls onto the main stage, we realise that this is the first time an artist in a wheelchair is on that stage.

What is in the pipeline for Skånes Dansteater?

Marie: I hear that the facilities are being expanded and that they are inviting fringe artists, which is a fantastic way to open up the field.

Åsa: It's great that the time is ripe for that. A lively fringe scene is good for the institution. But just because you're invited it doesn't mean you will be absorbed by Skånes Dansteater. It's more about how we can support each other in our common interest: dance.

What about the future for contemporary dance?

Åsa: I see a new tendency, a turning back to dance as movement, after years of conceptual creative practices. I think we're returning to pure movement now, with new insights.

Marie: Yes, and the field is opening up more, it's a melting pot of different styles and art forms. In that sense, contemporary dance is an obsolete concept. Just call it dance.

Åsa: I agree entirely. Why complicate things, that just builds more obstacles. It's dance, full stop!

WHERE ART MEETS SCIENCE

DÄR KONST OCH VETENSKAP MÖTS

Tor Billgren

David Möller
Frans Hällkvist

Alkemi är drömmen om att på kemisk väg skapa guld eller livselixir. Metodiken växte fram i Egypten på 300-talet. Idag betraktas den som pseudo-vetenskap, men dess symboler och drömmar lever kvar inom konsten, litteraturen och ockultismen. Och i dansen.

I en stor hall på Skånes Dansteater står koreografen Ludvig Daae (uttalas "Då") och jobbar med scenografin till sin föreställning *Attempting Alchemy*. På golvet ligger ett enormt tygstycke, där han har målat stora horisontella fält av svart, rött, vitt, och på baksidan gult. Under vårt samtal förflyttar han sig långsamt från hallens ena sida till den andra, och bättrar metodiskt på det vita fältet med en stor roller på skaft.

– Färgerna representerar alkemins fyra renings- och förädlingsprocesser. Först blir materialet svart, sen vitt, sen rött, och slutligen ambragult.

Hur kommer det sig att du som koreograf står här och målar scenografi?

– Jag vill jobba i brytpunkten mellan vetenskap och konst, där alkemin finns. Måleriet handlar i mångt och mycket om att blanda färger, vilket känns väldigt alkemiskt. I *Attempting Alchemy* ställer vi dansen mot konsten, vetenskapen och alkemin, och hoppas att det ur detta ska uppstå en magisk brygd. Så det är viktigt för mig att göra det här arbetet själv.

På vilka vägar har alkemin kommit in i din koreografiska värld?

– Via mitt intresse för utopier. Jag har alltid varit fascinerad av dem och har under många år försökt skapa olika utopier på scenen. Alkemin är en väldigt utopisk vetenskap, just för att den tar avstamp i vår värld, men har ett mål bortom den: guld och livselixir. Jag tycker att det översätts så himla bra till konst, för det är väl precis det vi som konstnärer också försöker göra? Att skapa nånting upphöjt, men av rätt vanliga saker och företeelser. I alkemins fall av de fyra elementen – jord, vatten, eld och luft. I måleriets fall av färg på duk. Inom dansen av rörelser. Men det är väldigt svårgreppbart – för vad är det som gör att jag får en estetisk upplevelse av ett musikstycke eller en dansföreställning?

Varför blir jag emotionell av t.ex. Mark Rothkos målningar, som bara är färgfält?

Rothko, ja. Bilden du skapar här på golvet påminner lite om hans måleri.

– Absolut, jag har alltid varit besatt av honom. Hans konst är ett praktexempel på just detta att bli slagen av något som är skapat av något vardagligt. Inom danskonsten har vi det hos koreografer som Trisha Brown och Anne Teresa De Keersmaeker. Det är varken teatralt eller romantiskt – bara kroppar som rör sig. Ändå grips jag av det, för i samspelet uppstår nån sorts underbar magi. Den effekten är verkligen inget man som konstnär kan bestämma sig för att uppnå. Det enda man kan göra är att försöka. Och så fungerade det inom alkemin också. Man testade, experimenterade, höll på.

Hur yttrar sig intresset för utopin i din konst?

– Jag brukar alltid vilja presentera alternativa världar på scenen, med egen logik och egna regler. Utopin blir ett verktyg för mig att kritisera världen utanför teatern, men utan att vara explicit. Istället försöker jag visa upp ett mer mångfaldigt och inkluderande alternativ. Men jag säger inte "Vad bra om vår värld såg ut så här", utan snarare "Så här kan det också se ut".

Utopin med stort U är rätt historiskt belastad. Jag tänker på Sovjetunionen, Islamska statens kalifat, kristna sekter och så vidare. Hur reflekterar du kring det?

– Jo, men tänk om det hade varit queert och härligt istället, ha ha. Nej, men jag tänker snarare på utopin som något flyktigt. Dans kan vara ett bra verktyg för att åstadkomma sådana tillstånd. Små ögonblick när allting står i linje och fungerar. Dessutom finns en grundläggande självmotsägelse i utopin, för om den skulle realiseras så slutar den ju att existera. Den kan bara finnas som idé.

Som alkemin?

– Exakt!

Musiken till föreställningen specialkomponeras av William Rickman. Berätta om ert samarbete.

– Vi hittade varandra genom gemensamma kompisar och gjorde vår första produktion 2015. Året efter gjorde vi *Dance To Dance To*, som var en lek med danshistorien, där vi frågade oss vad som hade hänt om hovdansen under renässansen hade varit sjuttiotalsdisco. Och hur hade det vi idag kallar balett sett ut, om den kommit ur den typen av dans? Och hur skulle i sin tur nutida dans sett ut, om den uppstått som en reaktion på den baletten? William gjorde musik

som lät som barock, men som spelades med diskoinstrument. Det blev en typ av musik jag aldrig hade hört förut. Det var i den produktionen som jag hittade arbetsmetoderna som jag fortfarande använder. En av mina utgångspunkter är att det inte går att hitta på något helt nytt. Däremot kan vi använda olika verktyg för att manipulera och ändra det befintliga. Det är så jag jobbar med dansarna. "Ta ett uttryck som du känner till och blanda det med något annat, så kanske ett nytt, tredje kan uppstå." Det är spännande att se andra människor möta ens idéer – dansarna, scenografen, kostymören. De lyfter alltid idéerna vidare, och det är ju själva poängen med det vi håller på med – samspelet mellan människor.

Alchemy is the dream of chemically producing gold or the elixir of life. It was first tried in 4th-century Egypt. Today it's known to be pseudo-scientific, but its symbols and dreams live on in art, literature and occultism. And in dance.

The choreographer Ludvig Daae (pronounced 'Daw') is standing in a large hall at Skånes Dansteater, working on the sets for his production *Attempting Alchemy*. On the floor, he has spread a huge piece of fabric, painted with large, horizontal fields of black, red and white, and yellow on the back. He moves slowly from one end of the hall to the other while we talk, methodically retouching the white field with a wide roller on a long handle.

– The colours represent the four purification and refinement processes of alchemy. The material first turns black, then white, then red, and finally amber.

You're a choreographer – why are you here painting sets?

– I want to operate in the field between science and art, where alchemy lies. Painting is largely about mixing colours, which feels very alchemical. In *Attempting Alchemy*, we juxtapose dance with art, science and alchemy, in the hopes that this will result in a magical brew. So, it's important to me to do this job myself.

How did alchemy enter your choreographic world?

– Through my interest in utopias. They've always fascinated me, and I've attempted for years to create different utopias on stage. Alchemy is a very utopian science, in that it is based on our world but aims beyond it, to gold and life elixirs. I feel that this translates so well into art, because that is exactly what we as artists also attempt to do, isn't it? To create something enhanced out of fairly ordinary things and phenomena.

For alchemy, this is the four elements – earth, water, fire and air. In painting, it's paint on canvas. In dance movement. But it is extremely elusive – because why do I get an aesthetic experience from a piece of music or a dance performance? Why, for instance, do I get emotional over Mark Rothko's paintings, which are just colour fields?

Ah yes, Rothko. The image you're creating here on the floor is a bit like his paintings.

– Absolutely, I've always been obsessed by him. His art is a perfect example of being moved by something that was created out of something ordinary. In dance, we have choreographers like Trisha Brown and Anne Teresa De Keersmaeker. They are neither theatrical nor romantic – just bodies in motion. And yet it moves me, because some kind of wonderful magic arises in the interaction. That effect is certainly not something the artist can achieve deliberately. All you can do is try. And that was how alchemists worked too. They tested, experimented, tried things.

How is this interest in utopia manifested in your practice?

– I always like to present alternative worlds on stage, with their own logic and their own rules. Utopia is a way for me to criticise the world outside the theatre, but without being explicit. Instead, I try to present a more diverse and inclusive alternative. But I'm not saying 'It would be great if our world was like this', but rather 'This is what it could also look like'.

Utopia with a capital U is a historically loaded concept. I am thinking of the Soviet Union, the Islamic State (IS), Christian sects, and so on. What are your thoughts on that?

– Well, what if they had been queer and marvellous instead, haha. But seriously, I see utopia as something transient. Dance can be a good instrument for achieving a condition of that kind. Brief moments when everything is aligned and works. Also, utopia is fundamentally self-contradictory, because if it became real, it would cease to be. It can only exist as an idea.

Like alchemy?

– Exactly!

The music for this production was composed especially by William Rickman.

Tell me about your collaboration.

– We found each other through mutual friends and did our first production together in 2015. The year after, we did *Dance To Dance To*, which was a riff on dance history, where we asked what would have happened

if Renaissance court dances had been done in the style of seventies disco. And what would ballet have looked like today if it had originated in that kind of dance? And in turn, what would contemporary dance have been like if it had arisen in reaction to that ballet? William made music that sounded Baroque but was played on disco music instruments. The result was a kind of music I've never heard before. It was in that production that I found the approach I still use now. One of my starting points is that you can't invent something entirely new. But we can use different instruments to manipulate and change what already exists. That's how I work with the dancers. 'Take a style you know and mix it with another one, then maybe a third style, something new will arise.' It's exciting to see other people encounter your ideas – the dancers, the stage and costume designers. They always take the ideas to the next level, and that's the whole point of what we're doing here – interaction between people.

EN STUND FYLLD AV UPPRIKTIGHET

Michael Marquez

Mats Bäcker

Dansaren Michael Marquez funderar kring fjolårets dansupplevelser i *In Wind or Dust* och berättar om scenminnen som lever kvar i honom.

Dancer Michael Marquez reflects on last year's experience of dancing in *In Wind or Dust*, sharing on-stage memories that stay with him.

A MOMENT FULL OF SINCERITY

2024 hade precis börjat när mina kollegor och jag klev ombord på det skapande skeppet, styrt av Danae och Dionysios, koreograferna för *In Wind or Dust*. Det var ett tag sedan nu, men efterklngen dröjer kvar, inte minst när jag skriver ner mina tankar.

Jag upplevde verket som "en resa genom poesi i rörelse". Det mångbottnade symboliska bildspråket griper tag i både artist och publik. Frågor väcks, många av dem obesvarade. Och tankar uppstår, många av dem surrealistiska. Stycket är inspirerat av den tibetanska poeten Kawa Niangji, vars dikter är skrivna med en sådan enkelhet och ärlighet att det är omöjligt att värja sig emotionellt.

Under verkets gång dyker rollfigurer upp och berättar historier i olika nyanser. I krockarna mellan dem skapas drömska collage och stämningar. Publiken ställs inför en lek mellan mörker och ljus, där varelser av okänd art träder fram tillsammans med skälvande och dammiga minnen. Allt tar plats i en underjord som gestaltats av Efi Birbas scenografi och Jesper Bergers ljussättning. Alltihop ackompanjeras av Aaron Martins och Dag Rosenqvists originalmusik som klingar av en förgången verklighet som ytterligare förstärks av Martha Fokas tidlösa dräkter.

Den visuella översättningen av Kawas poesi bygger på ett noggrant arbete med egendomliga motsägelsefulla inslag, "rastlösa" rollfigurer och andeväsen.

I en av delarna möts två figurer, Pojken och Poeten, och en kram är central i deras samspel. Vi dansade den duetten på den tunna linjen mellan kramar som tröstar och kramar som kväver, och införlivade element från samtida dans och kampsporter. På det viset kunde vi vidga innebörden av en enkel gest och ladda den med mångtydighet och obehaglig konflikt.

Det var ingen lätt uppgift, eftersom duetten krävde precision och koherens. Men vad vi uttryckte handlade om kamp

och frustration. För att citera en av dikterna så var det "hjärtskärande". Jag minns det livfullt idag och undrar hur jag skulle hantera den stunden igen.

Det dubbelbottnade i kramen ställs mot ögonkastet som avslutar styckets sista scen. Poeten och Tara – den milda och allestädes närvarande tibetanska gud som bär all världens sorger – ger varandra en förtröstansfull blick, med en bitterljuv underton. Det är ett laddat ögonblick som är svårt att beskriva med ord, allt uttrycks i ett alldagligt ögonkast.

Jag kommer aldrig att glömma hur svårt det var vid varje framträdande. Hur gör jag min sista blick på Tara trovärdig? Nyckeln var att följa kroppen just där och då och visa upp det ögonblickets ärlighet. Ibland blev det nostalgiskt och melankoliskt, ibland trevligt och tröstande, en stund fylld av uppriktighet.

När jag tänker på framträdandena flimrar många olika minnesglimtar förbi. Men en sak vill jag berätta. Varje gång jag klev ut på scenen kändes det som en ritual för att tacka och hedra Kawa för hans konst. Och det var en mycket speciell upplevelse.

– För att citera en av dikterna så var det "hjärtskärande". Jag minns det livfullt idag och undrar hur jag skulle hantera den stunden igen.

Michael Marquez och Jing Yi Wang i uruppsättningen av *In Wind or Dust* våren 2024. I början av 2025 spelas föreställningen med andra dansare i Malmö och på turné.

Michael Marquez and Jing Yi Wang in the premiere of *In Wind or Dust* in spring 2024. In early 2025 a new cast performs the work in Malmö and on tour.

2024 had just begun when my colleagues and I embarked on the creative ship helmed by Danae and Dionysios, choreographers of *In Wind or Dust*. That ship sailed a while ago for me but the echoes still resonate, especially as I write these thoughts.

I experienced this work as 'a journey through poetry in motion'. It engages the performer and the audience in layers of symbolism and imagery. Questions arise, many of them unanswered, and thoughts are sparked, many of them surreal. The piece is inspired by Kawa Niangji's poems, written with such simplicity and honesty that one cannot but connect emotionally.

Throughout the piece characters pass through and tell stories of different shades. They collide to create a dreamlike collage of atmospheres. The audience is met with a play between darkness and light, from which creatures of unknown nature, as well as vibrating and dusty memories, emerge. All takes place underneath the earth, enhanced with Efi Birba's set and Jesper Berger's lighting design. To complement it all is the original score by Aaron Martin and Dag Rosenqvist, which gives a tone of a reality of other times, emphasised by Martha Foka's timeless costumes.

The visual translation of Kawa's Tibetan poetry is grounded in a meticulous work of puzzling contradicting elements, 'restless' characters and spiritual creatures.

In one of the section's two characters, The Boy and The Poet, confront each other and a hug is central to their interaction. We danced the duet on the fine line between a comforting hug and a suffocating one, incorporating elements of contemporary dance and martial arts. With this approach, we stretched the meaning of a simple gesture and loaded it with ambiguity and uncomfortable conflict.

It was a difficult undertaking, as the duet required precision and cohesiveness. Yet what we conveyed was a message of struggle and frustration, and to quote one of the poems, it was 'heartbreaking(ly)'. It is now a vivid memory, and I wonder today, how would I meet this moment again?

The duality of the hug is in contrast with the last glance in the closing image of the piece. The Poet and Tara, the gentle and omnipresent Tibetan deity who carries the

sorrows of the world, share a look of reassurance, tinged with bittersweetness. It is a charged moment, hard to describe in words, all expressed through a mundane look.

I will always remember my dilemma every time I performed. How do I see Tara authentically for the last time? The key was tuning in with the present body and showing up with the honesty of that moment. There were times when it was nostalgic and melancholic, others pleasant and comforting, a moment full of sincerity.

Tiemen Stemerding & Michael Marquez

As I recall performing it, flashes of memories are visiting me but there is one thing I would like to mention. Every time I stepped on stage it felt like a gratitude ritual to honour Kawa and his art, and that was a truly special experience.

– We danced the duet on the fine line between a comforting hug and a suffocating one, incorporating elements of contemporary dance and martial arts.

COMMON

Turné Nederländerna 2025 /
The Netherlands tour 2025:
Schuur, Haarlem
Stadsschouwburg De Harmonie, Leeuwarden
LUX, Nijmegen

GROUND

Koreografi / Choreography: Anouk van Dijk
Dansare / Dancers: Samuel Denton, Kat Nakui

TAKTFAST

A STEADY BEAT

Lisa Boda

Chrisander Brun
Thomas Zamolo

När den norska koreografen Ina Christel Johannessen hörde av sig för att prata om musiken till *Like the Shadow: I am And I am not* tyckte beatboxaren Mattias att det lät spejsat.

When the Norwegian choreographer Ina Christel Johannessen wanted to discuss the music for *Like the Shadow: I am And I am not*, beatbox musician Mattias was intrigued.

Fabrizio Di Franco & Kat Nakui

INTRO

Play

VERS

BD & CLAPS

Play

REF A

REF B

BEAU

3 Fill

VERS

BD ONLY

Play

REF A

REF B

PLAY

BEAU

ON FLOOR

BD

REF A

REF B

UTRO

Mattias Ümit Yilbar Norgren ställer sig lätt bredbent, sätter micken mot läpparna och släpper ut en tung basgång över källarlokalen på Södermalm i Stockholm där a capella-gruppen han är med i repeterar inför en kyrkokonsert. Beat läggs till beat, styr om takten eller smyger följsamt intill sången.

Och hela kvällen står trumsetet i hörnet orört – en hel rytmsektion finns ju inuti Mattias! Hur går det ens till?

– Jag coachar ibland och då brukar jag summera det med att det enda du behöver för att beatboxa är en någorlunda fungerande kropp, säger han när vi träffas ett par dagar senare under hans lunchpaus på en bilverkstad.

Jobbet som bilmekaniker tog han under pandemin, när alla gig frös inne. Nu är det däckbytartider och ett bra tillfälle för Sveriges flitigast anlitade beatboxare, som också är tvåbarnspappa, att dryga ut kassan. Men åter till nybörjarlektionen:

– Innan man ger sig ut i cirkusen av alla sjuka ljud som folk gör är det tre perkussiva ljud man ska lära sig: baskagge, virvel och hi hat. Det är en lång sträcka dit, du kommer låta jättedålig jättelänge – men rätt vad det är så lossnar det och muskelminnet hoppar in. Sen är det bara att utforska och bygga på.

Hur lång tid tar det att sätta ett nytt ljud?

– Du kan riva av ett här och nu! Testa en hi hat, gör bara så här: tss, tss, tss ...

Jodå, det första målet, ”att våga låta jätte jätte dåligt”, går att nå riktigt fort ... Mer komplexa ljud kräver ett tålmodigt nöjtande av färdigheter som också sångare och blåsinstrumentmusiker använder: olika andningstekniker och munfärdigheter. Sen gäller det att få upp tempot.

– För att göra en snabbare rytm, åttondelar eller sextondelar, behöver man få till en så kallad ”dubbeltunga”, där du kickar med bakre delen av tungan och sen främre delen.

Mattias demonstrerar med ett klickande ljud. Tiki-tiki-tiki-tiki låter det, och en sekund senare är han uppe i svindlande hastigheter. Men det tekniska kunnandet är inte det som utmärker honom som musiker.

– Det finns superduktiga beatboxare i Sverige som säkert har ett bredare ljudbibliotek. Det jag har är stilkännedom, eftersom jag är utbildad musiker, och artistvana från att ha jobbat i så många sammanhang. Jag kan göra så mycket annat än att stå med keps bak och fram och lägga hiphop-beats.

Mattias övertygelse om att beatboxing fungerar bortom ursprungsgenren hiphop kan mycket väl förklara varför han anlitas som ensam rytmsektion på Polarprisgalan två år i rad. Eller att han stått på scen i storsatsningen *Cyrano* på Kulturhuset Stadsteatern i Stockholm. Eller att han har titeln ”förste beatboxare” på konsertarenan Dalhalla. Där har han kört med bland andra Tommy Körberg, Shirley Clamp och Good Harvest. Loreen och Danny Saucedo är ytterligare exempel på artister han uppträtt med.

Vad tänker du när du står på scen vid sådana tillfällen?

– Hur hamnade jag här?! Han ler brett och slår ut med armarna.

– Jag har haft nöjet att kompa de flesta i den svenska artisteliten nu, vilket jag aldrig trodde skulle ske. I mitt huvud var det i så fall som trummis.

Spela trummor började Mattias med redan som åttaåring. Musikeryrket går i familjen: hans pappa är trummis i dansbandet Vikingarna, farbrodern gitarrist i hårdrocksbandet Hammerfall. Som tonåring funderade Mattias på att lära sig spela gitarr, men det var innan en vikarierande musiklärare dök upp på hans högstadieskola.

– Han var rätt flummig, hade batiktröja och visade oss hur man spelar på en pilbåge. Och han hade en hembränd CD-skiva med världsmusik med sig. På det sista spåret hördes beatboxaren Rahzel, "the godfather of noise", och det han gjorde var så sanslöst ballt att jag föll pladask. Det här kan bli mitt partytrick, tänkte jag.

Partytricket fick så småningom in honom på RML, Rockmusiklinjen på Birkagårdens folkhögskola. Han tog examen 2014, och är såvitt han vet än idag den enda som gjort det med beatboxing som huvudinstrument.

– Det jag lärde mig under skoltiden är det jag gör än idag, att vara en del av ett band som beatboxare, och att hitta saker i andra musikstilar och i andra instrument och ta tillbaka det till mitt eget uttryck.

Hjärtemusiken, om han måste välja, är metal. Han är trummis i bandet Awake the dreamer, som nyss gjorde en Europaturné. Frågan är om det finns något Mattias inte testat? Jo, en sak: att göra musik till en dansföreställning. Fram till nu, vill säga. Det är visserligen långt till premiär, och kontakten med norska koreografen Ina Christel Johannessen sker digitalt för tillfället. Men de hade en tvådagars workshop som uppstart.

– Musiken hon spelade upp som inspiration då ... det var otroligt spejsat.

Hur då spejsat?

– Tänk att någon har spelat in en tunnelbana som åker förbi. Eller en rulltrappa, eller någon som slår till ett rör – var är beatet i det? Var är musiken? Jag var helt mentalt dränerad – fast på ett bra sätt – efteråt.

Mattias är tacksam över att han fick uppdraget nu, när han samlat på sig så mycket att, som han säger, bära till bordet.

– Jag inser att det här kommer att sätta hela min musikaliska kapacitet och mitt musikeröra på prov. Och det är spännande, för det krävs mycket mer av en när man går in de hörnen av musiken. Och det är väl därför Ina är så stor, för att hon kan se in i de hörnen.

Hur är hon att jobba med?

– Rak, tydlig, varm. Och väldigt medveten. Känslan är aldrig "oj, vad hon spårar". Hon har en väldigt tydlig riktning hela tiden, det är kul som fan.

Ska du själv ta plats på scen med dansarna?

– Ingen aning! Men min approach är att jag går in helt öppet och bara bejakar det som sker, för om jag gör det vet jag att det här kan bli svinhäftigt.

Mattias Ümit Yilbar Norgren stands feet wide apart, puts the mike to his lips and unleashes a heavy bassline in the cellar in Södermalm in Stockholm where his a cappella group is rehearsing for a church concert. Beat is added to beat, changing the rhythm or following the song closely.

And the drums in the corner remain untouched all night – because Mattias has a whole rhythm section inside him. How is it even possible?

– When I coach others sometimes, I sum it up by saying all you need to beatbox is a fairly functional body, he tells me when we meet a couple of days later during his lunch-break at the auto repair workshop.

He got a job as a car mechanic during the pandemic, when the gigs stopped. It's the tyre-changing season now and a great opportunity for Sweden's most popular beatboxer and father of two, to earn some extra cash. But back to teaching beginners:

– Before you throw yourself into the circus of all those sick sounds people make, you need to learn three percussive sounds: the kick drum, the snare drum and the hi-hat. It takes ages, it'll sound really bad for a really long time – but suddenly it falls into place and your muscle memory kicks in. Then you can start exploring and building on it.

How long does it take to master a new sound?

– You can start here and now! Try doing a hi-hat, just do this: tss, tss, tss... I promise, you can reach your first goal, 'daring to sound utterly crap', quite fast... More complex sounds require patient practice of the same kind of skills that singers and brass musicians use: various breathing and lip techniques. Next, you need to pick up speed.

– To do faster rhythms, quavers and semiquavers, you need a technique called 'double tonguing', which is when you kick with the back of your tongue and then with the tip.

Mattias demonstrates a clicking sound, like tiki-tiki-tiki-tiki. A second later he has accelerated to breakneck speed. But technical mastery is not what defines him as a musician.

– Sweden has super-talented beatboxers who probably have a bigger sound library. What I have is style range, since I'm a trained musician and have artistic experience from working in so many different contexts. I can

do loads more than stand with my cap back to front and lay down a hip-hop beat.

Mattias' faith in beatboxing's potential beyond its original hip-hop genre may well be why the Polar Prize gala enlisted him for two years running as their solo rhythm section. Or why he was on stage in the mega production of *Cyrano* at Kulturhuset Stadsteatern in Stockholm. Or the fact that the Dalhalla concert venue bestowed on him the title of 'First Beatboxer'. He has performed there with Tommy Körberg, Shirley Clamp and Good Harvest. Loreen and Danny Saucedo are other singers he has worked with.

What goes through your mind when you're on stage with them?

– How did I get here?! He smiles and flings his arms wide.

– I've had the pleasure of accompanying most Swedish top artists by now, and I never thought that would happen. If so, I would have thought it would be as a drummer.

Mattias started playing the drums when he was 8. He comes from a family of musicians: his dad is the drummer in the dance band Vikingarna, his uncle is a guitarist in the hard rock band Hammerfall. In his teens, Mattias considered taking up the guitar, but that was before a substitute music teacher turned up at his secondary school.

– He had a psychedelic vibe, he wore a batik T-shirt and showed us how to play the longbow. And he brought a CD with world music that he had burned. The last track featured the beatboxer Rahzel, 'the godfather of noise', and what he did was so unbelievably cool that I couldn't resist it. This could be my party trick, I thought.

That party trick eventually won him a place at the RML, the Rock Music Course at Birkagården Folk High School. He graduated in 2014, and as far as he knows he's the only one who has done so with beatboxing as their main instrument.

– What I learnt at school is what I'm still doing today, being a band member as a beatboxer, and finding elements in other music genres and other instruments and incorporating them into my own style.

His heart belongs to metal, if he has to choose. He is the drummer in *Awake the Dreamer*, which recently did a European tour. The question is if there's anything Mattias hasn't tried.

Oh yes, one thing: making music for a dance performance. Until now, that is. The premiere is still far off, and contacts with the Norwegian choreographer Christel Johannesen are currently digital. But they did have a two-day workshop at the start.

– The music she played as inspiration then... it was incredibly spacy.

How do you mean spacy?

– Imagine a recording of a tube train passing by. Or an escalator, or someone hitting a pipe – where's the beat in that? Where's the music? Afterwards, I was mentally drained – but in a good way.

Mattias is grateful for this assignment now that he has gathered a lot of material to bring to the table, as he calls it.

– I realise that this will put my entire musical capacity and musician's ear to the test. And that's exciting, because it requires much more of you when you explore those musical crevices. And I guess that's why Ina is so great, because she can see what's in those crevices.

What's it like working with her?

– She's straight, distinct, warm. And very aware. You never get the feeling that 'oh no, she's rambling'. She has a very clear direction all the time, it's fun as hell.

Will you be on stage with the dancers?

– No idea! But my approach is that I'm open to anything and just go along with whatever happens, because if I do, I know this could be awesome.

Scenografi och ljusdesign
skapas av Chrisander Brun.

Set design and lighting
design by Chrisander Brun.

– He had a psychedelic vibe, he wore a batik T-shirt and showed us how to play the long-bow. And he brought a CD with world music that he had burned. The last track featured the beat-boxer Rahzel, ‘the godfather of noise’, and what he did was so unbelievably cool that I couldn’t resist it. This could be my party trick, I thought.

MAMMA TILL EN HEL DANSENSEMBLE

Celine Orman

Lina Arvidsson

Efter otaliga tramp på symaskinspedalen, tusentals nålar att trä, sömmar att sprätta, svettig kostym att tvätta och oändligt många ombyten att sköta bakom scen har Skånes Dansteaters klippa till kostymör Lena Jonsson tackat för sig.

**MOTHER TO
THE WHOLE
DANCE GROUP**

”Mamma Lena” har blivit dansarnas smeknamn på kostymören som varit med från Dansteaters födelse. En anledning till att hon ägnade 27 år av sitt arbetsliv i kostymateljén på Skånes Dansteater är för den fina kontakten hon fått med dansarna under åren.

– Dansarna och vi på kostym är som en egen symbios, det har skapats ett förtroligt band och en enorm vänskap mellan oss. Jag har kontakt med de flesta av dansarna och det är jättestort att ha. I somras fick hon återse en dansare efter flera decennier.

– Pendo Zawose från Tanzania som jag träffade när vi turnerade med *Siluet* 1998. Jag såg av en slump att hon skulle uppträda på Malmö Sommarscen, så jag och min familj åkte dit, och hon kände igen oss direkt och ropade ”Mamma Lena!” från scenen och blev så glad att hon började gråta. Hon var 12 år då, och nu är hon tvåbarnsmamma, säger Lena rörd.

Siluet är en av föreställningarna som gett upphov till många starka minnen för Lena. Dansare från både Sverige, Tanzania, Amerika, Island, Guadeloupe och Frankrike möttes på scenen och turnerade både i Sverige och Tanzania, Kenya och Zanzibar. Lena Josefsson, dåvarande konstnärlig ledare på Skånes Dansteater koreograferade föreställningen som blev en succé.

– Det var som ett väckelseståg när vi turnerade i Sverige. Salongerna var fulla, och stämningen i föreställningen berörde alla. Den stora kulturella kontrasten mellan de europeiska och afrikanska dansarna skapade något otroligt starkt och djupt mänskligt, minns Lena.

Att Lena skulle jobba som kostymör var inte alls självklart i början. Med en bakgrund som originalritare inom reklam halkade hon in i scenkonstvärlden av en ren händelse. Det började med att hon hjälpte till med kostymer för en friteatergrupp i Lund.

– Jag är självlärd i sömnad, mamma sydde jättemycket till oss, så hon lärde mig. Och jag gillar att jobba med händerna och insåg att det var mycket roligare än att jobba inom reklam.

Vad som skulle ha varit en tillfällig insats blev snart till en karriär, och efter att ha frilansat som kostymör i 15 år erbjöds hon en fast tjänst på Skånes Dansteater.

– Jag sa faktiskt nej till jobbet på Skånes Dansteater två gånger, berättar Lena.

Jag trivdes som frilansare och ville inte fastna någonstans.

Men till slut tackade hon ja, med brasklappen att hon kunde ju alltid säga upp sig. Men Lena blev kvar på Skånes Dansteater längre än hon någonsin kunnat ana.

– Det har liksom varit en ständig förändring genom åren. De konstnärliga teamen byts ut för varje produktion, dansarna byts ut, och cheferna också, så det har varit lite som ett frilansjobb.

En bidragande orsak att Lena blivit kvar är också att hon tycker att dansare är fantastiska att jobba med.

– De är trygga i sig själva och mycket lättare att ha att göra med än skådespelare.

Alla åren har nu blivit till starka minnen och livslånga vänskaper som Lena bär med sig.

– Jag har ett roligt minne från den allra första tiden, skrattar hon och berättar om när Patrick King, den första konstnärliga ledaren för Skånes Dansteater var tvungen att hoppa in i en av hans egna föreställningar *XXX Close Up* där all kostym var svart och grå.

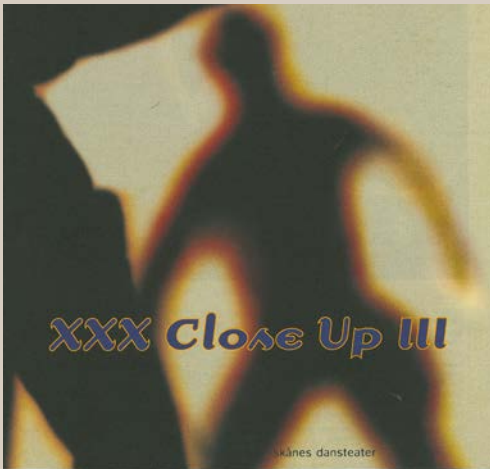
– Det var ont om tid och vi hittade inga svarta byxor som passade hans längd och smala midja, så han kom på idén att jag skulle spraya hans träningsbyxor! Så vi gick utanför teatern i Folkparken i Lund och han ställde sig bredbent medan jag sprayade, och förbipasserande undrade vad vi höll på med!

Det är ett av många exempel på den anda som genomsyrat Skånes Dansteater under alla åren.

– Vi har alltid hittat lösningar. Det finns en kraft och vilja att lösa saker och fixa det oavsett.

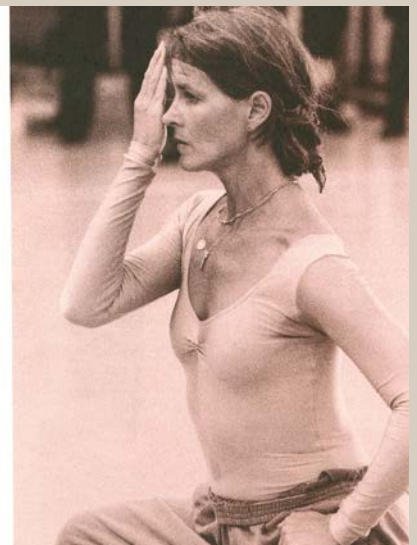
För Lena heter den kraften gemenskap, en slags familjeanda som präglat stora delar av hennes tid på Skånes Dansteater då hon kände att hon och hennes kollegor ville ge allt för att det skulle bli bra.

– Så vi gick utanför teatern i Folkparken i Lund och han ställde sig bredbent medan jag sprayade, och förbipasserande undrade vad vi höll på med!

XXX Close Up hade premiär 3 oktober 1995 i Folkets Park i Lund. Programbladet är från uppsättningen på Storan (nu Malmö Opera) 1996.

XXX Close Up premiered on 3 October 1995 in Folkets Park in Lund. The programme is from the 1996 production at Storan (now Malmö Opera).

Dansaren Lena Fredlund de Mendoza under repetitionerna av XXX Close Up.

Dancer Lena Fredlund de Mendoza during rehearsals of XXX Close Up.

After countless steps on the sewing machine foot pedal, threading thousands of needles, unpicking umpteen seams, washing sweaty outfits galore and supervising an infinite number of costume changes behind the scenes, Skånes Dansteater's ever-dependable costumier Lena Jonsson is taking her final bow.

The dancers called her 'Mamma Lena' and she has been with Skånes Dansteater from the start. One reason why she stayed for 27 years in the costume studio at Skånes Dansteater is the wonderful relationship she developed with the dancers.

– Costume workers have a symbiotic relationship with the dancers, creating intimate mutual trust and strong friendships. I'm still in touch with most of the dancers, which is really lovely. Last summer, she met a dancer she hadn't seen for decades.

– Pendo Zawose from Tanzania, whom I first met when we toured with *Siluet* (*Silhouette*) in 1998. I happened to see that she would be performing at the Malmö Sommarscen, so I went there with my family, and she recognised me immediately and called out 'Mamma Lena!' from the stage and was so happy that she burst into tears. She was 12 then, and now she's a mother of two, says Lena emotionally.

Siluet is a production that is linked to many powerful memories for Lena. Dancers from Sweden, Tanzania, the US, Iceland, Guadeloupe and France met on stage and toured Sweden, Tanzania, Kenya and Zanzibar. The production was choreographed by Lena Josefsson, who was the artistic director at Skånes Dansteater, and it was a success.

– We travelled around Sweden like an itinerant revival meeting, filling houses, and the mood of the production moved everyone. The big cultural contrast between the European and African dancers gave rise to something incredibly strong and profoundly human, Lena recalls. But being a costumier was not Lena's obvious career choice. She was originally a commercial graphic artist and ended up in the performing arts by coincidence. It all started when she helped out with costumes for a fringe theatre group in Lund.

– I'm a self-taught seamstress, my mum used to sew a lot of our clothes and she taught me. And I love working with my hands and realised this was much more fun than working in advertising. What was meant to be a temporary gig soon turned into a career, and after 15 years as a freelance costumier, Skånes Dansteater offered her a permanent job.

– I actually turned it down, twice, says Lena. I liked freelancing, and didn't want to get stuck anywhere. She finally accepted thinking that she could always hand in her notice. But Lena stayed with Skånes Dansteater longer than she could ever have imagined.

– It's changed constantly over the years. The artistic teams are new for each production, the dancers come and go, and management too, so in that sense it's a bit like being

a freelancer. One big reason Lena stayed is also that she loves working with dancers.

– They are self-confident and much easier to work with than actors. All these years have given Lena strong memories and lifelong friendships.

– I can tell you a funny memory from when I first joined, Lena laughs, and recalls when Patrick King, the first artistic director of Skånes Dansteater, had to stand in at one of his own productions, *XXX Close Up*, where all the costumes were black and grey.

– Time was short, and we couldn't find any trousers that fitted his stature and tiny waist, so he suggested I spray-paint his tracksuit trousers. So we stepped outside

the theatre at Folkparken in Lund and he stood with his legs far apart while I sprayed him, and the passers-by wondered what on earth we were doing!

That is just one of many examples of the spirit that has characterised Skånes Dansteater over the years.

– We always found solutions. People muck in and try to solve and fix things no matter what. For Lena the key to this is team spirit, and a sense of family that permeated much of her time with Skånes Dansteater, when she felt that she and her colleagues would do their utmost to make things work.

***KIDS ARE
UNPREDICTABLE
– LIKE LIFE!***

BARN ÄR OFÖRUTSÄGBARA – SOM LIVET!

Maggie Foyer

Carl Johan Folkesson Karlidag

Mira Helenius Martinsson noterade Heidi Viertalers talang för att fånga barns intresse när hon såg *Mitt Jag* på Regionteater Väst. Men det var idén med "avslappnade stolar" som avgjorde saken och fick Heidi att tacka ja till att göra sitt nya verk *Myller* för Skånes Dansteater.

– Vad är en avslappnad stol? undrade hon. Stammisar på Skånes Dansteater känner till sittpuffarna för publiken på våra Relaxed performance-föreställningar. Men för Heidi var de en nyhet. Hon såg genast potentialen och bad att 50 av puffarna skulle bilda landskapet i stycket. Nu planerar hon en omslutande värld i teatern som barn kan utforska.

Planeringen av det nya dansverket för en ung publik befinner sig i ett spännande tidigt skede. Heidis snabba leende och gnistrande ögon skvallrar om hennes glöd inför uppdraget.

– Jag tänker skapa en stämning, en annan värld för publiken att kliva in i. Stycket blir runt 40 minuter långt. De professionella dansarna inleder föreställningen och under andra halvan får barnen tillträde till scenområdet och dansarna ger vägledning och stöd. Det blir ett slags parkourvärld utan någon gräns mellan dansarna och barnen. Och det blir det första verk jag koreograferar i sneakers. Jag älskar att inspirera dem att delta, att uppmuntra dem att utforska platsen och skapa olika världar, som barn gör hemma i vardagsrummet.

– Det här blir min andra föreställning med Skånes Dansteater. Jag gjorde *Blushing Gold* för en vuxenpublik 2022. Men jag tycker det är jätteviktigt att professionella dansare jobbar med unga publikgrupper och känner energin. Vi riktar oss till barn i tioårsåldern, en grupp som är väldigt lekfull och sprallig. Andra sidan av myntet är ju att de också är brutalt ärliga och man ser direkt om de inte gillar något. Fast för mig är kanske den största behållningen att se ett barn sitta där helt absorberad, på helspänn, och verkligen digga musiken. Så den gnistan vill jag tända.

– Vi kan flytta sittpuffarna och vända dem upp och ner för att förändra rummet. Jag älskar parkouridén eftersom den öppnar för kreativitet och barnets perspektiv. Att vara fysisk och ta risker på en trygg plats är jätteviktigt för självförtroendet. Som barn lekte jag alltid utomhus och jag är glad att min sons pappa håller på med Extremsport. I början blev jag orolig när han cyklade mountainbike, åkte skidor eller höll på med klippklättring. Men nu kan jag se hur bra den erfarenheten varit för honom.

Heidi har en imponerande bakgrund som dansare. Grundutbildningen fick hon i Seattle där hon dansade med Pacific Northwest

Ballet – ”riktig hardcorebalett” har hon kallat det. Sedan upptäckte hon samtida dans och jobbade med Europas främsta kompanier. Samarbeten med koreografer som Bill Forsythe och Ohad Naharin – som utforskar den dansande kroppen och dansare – har bidragit till att hon utvecklat ett eget unikt rörelsespråk: Stream-Flow-metoden.

– De senaste 20 åren har Stream-Flow varit utgångspunkten för alla mina idéer, koreografiska projekt och samarbeten. Det handlar om att återupptäcka den funktionella kroppen, fokusera på små områden och få bättre kontakt med våra kroppar. När hon arbetar med dansarna börjar de med att utforska kroppen på det här viset tillsammans.

– Istället för att försöka vara komplicerad eller göra intressanta rörelser arbetar jag med små rum i kroppen för att skapa komplexitet och en hel improvisation. Ibland uppstår rollfigurer ur det här, som leder till små berättelser.

Lek är en viktig del av skapandeprocessen för de professionella dansarna och för barnen. Och det är roligt att dyka eller ramla ner i sittpuffarna.

– Vi måste göra platsen trygg och verket har en struktur. Men jag vill att barnen ska ha kul när de klättrar upp och hoppar i.

För musiken och ljudet till föreställningen samarbetar Heidi med Tom van Wee, en före detta elev och kompositören bakom ett tiotal av hennes tidigare verk.

– Jag vill gärna använda platsens ljud och texturer för att bygga stämning. Heidi tycker om att skapa rörelsen tillsammans med musiken, och Tom kommer att delta fysiskt i den kreativa processen.

– Familjen kompletteras av min koreografiasistent och högra hand, Luca Cacitti, som jag träffade för 14 år sedan på Codarts. Varendag blir en upptäcktsresa.

Heidi Vierthaler och Luca Cacitti lägger upp planerna för Myller.

Heidi Vierthaler and Luca Cacitti planning Myller.

Mira Helenius Martinsson noted Heidi Vierthaler's talent for engaging the kids' interest when she saw *Mitt Jag*, at Regionteater Väst. But it was the idea of 'relaxed chairs' that clinched the deal and saw her sign up to make her new work *Myller* for Skånes Dansteater.

– What's a relaxed chair? Heidi asked. Regular visitors to Skånes Dansteater will know the armchair-come-beanbag seats from relaxed performances, but they were new to Heidi who immediately saw their potential and asked for fifty of the chairs to be the landscape for her piece. She is now planning an immersive world within the theatre for the children to explore.

The plans for this new dance work for young audiences are in the exciting early stages. Heidi's quick smile and sparkling eyes told of her enthusiasm for the project.

– I plan to create an atmosphere, a different world for the audience to enter. The piece will be roughly 40 minutes long. The professional dancers will open the performance and in the second half the children will be able to enter the stage area together with the dancers who will be on hand to guide and support. It'll be a sort of parkour world with no barriers between dancers and children and it'll be the first piece I've choreographed in sneakers. I'd love to inspire them to join in, to encourage them to explore the space and create different worlds like kids do in the living room at home.

– This will my second creation with Skånes Dansteater. I created *Blushing Gold* for an adult audience in 2022. However, I think it's very important for professional dancers to work with young audiences and to feel the energy. We are targeting children aged around 10, the age group when they are so playful and full of fun. The other side of that is that they are also brutally honest and you can see if they don't like it. But for me one of the most satisfying experiences is to see a child sitting fully engaged, right on the edge of their seat or really getting into the music. So I'm hoping to spark that joy.

– We can move the chairs around and turn them upside down to transform the space. I love the idea of parkour because it opens the creative mind and how kids look at things. Getting physical and risking things in a safe space plays a huge part in building confidence. I was a kid who always played outdoors, and I'm pleased my son's dad is an extreme sportsman. I was nervous at first with him mountain biking, skiing and rock climbing but I can see now how good it was for him to have the experience.

Heidi has an impressive dance

background. From her initial training in Seattle and dancing with Pacific Northwest Ballet, 'real hardcore ballet' as she described it, she branched out discovering contemporary dance and working with top companies in Europe. Coming into contact with people like Bill Forsythe and Ohad Naharin, choreographers who understand so much about the dancing body and dancers, has led her to develop her own unique movement language: the Stream-Flow Method.

– Over the last two decades, Stream-Flow has been behind all my ideas, choreographic projects, and collaborations. It's about getting back to the functional body, focusing on small areas and being more connected to our bodies. When she starts working with dancers, she spends time initially doing body exploration with the group.

– Rather than trying to be complex or make interesting movement, I work with small spaces in the body to create complexity and make a whole improvisation. Sometimes characters develop out of this, that lead to little stories.

– Play is an important part of the creative process for the professional dancers and for the children, while the chairs offer fun possibilities for diving and falling. We have to make the space safe and there will be a structure to the work, but I want the children to enjoy climbing up and jumping in!

For the music and sounds to accompany the piece, Heidi will be working with Tom van Wee, a former student and the composer for around ten of her previous works.

– I'd like to use the sounds and textures of the space to create the atmosphere.

Heidi likes to create the movement in tandem with the music and Tom will be a physical part of the creative process.

– To complete the family, is my choreographic assistant and my right-hand man, Luca Cacitti who I met fourteen years ago at Codarts. Every day is going to be a journey of discovery.

– We can move the chairs around and turn them upside down to transform the space. I love the idea of parkour because it opens the creative mind and how kids look at things. Getting physical and risking things in a safe space plays a huge part in building confidence.

UNGAS MÖTEN MED KULTUR

Gustav Sigala Haggren

Lina Arvidsson

Varje år uppträder Skånes Dansteaters dansare för skolelever i Skåne. Greten, Sasha och Ekram tycker att det är både kul och lärorikt att uppleva kultur i skolan.

Every year, dancers from Skånes Dansteater perform for schoolchildren in Skåne. Greten, Sasha and Ekram find it enjoyable and educational to experience the arts at school.

**YOUNGSTERS
MEET THE ARTS**

Dörrarna öppnas. Stolsraderna fylls med fler och fler elever. Sorlet tonar ut när strålkastarna tänds. En dunkel salong förvandlas till en plats med rörelse, färg och musik. Att se en föreställning med skolan är för många barn och unga ett första möte med scenkonst. Sasha Blennow Fatahi, Greten Einarsson och Ekram Gullner går på Sofielundsskolan i Malmö. De har alla sett föreställningar med klasskamraterna, både i klassrummet och på scen. Greten och Sasha har minnen från när de såg Skånes Dans-teaters föreställning *The Dropouts*.

– Jag tyckte att dansen i föreställningen kändes fri och oförutsägbar. Sedan blev jag överraskad att föreställningen var typ hälften teater och hälften dans, säger Greten.

Hur är det att gå på en dansföreställning?

– Dans är mycket kroppsspråk. När de inte säger så mycket på scen får man tolka mer själv. Någon kanske tyckte att det kändes stressigt, någon blev kanske ledsen och någon kände något helt annat, säger Sasha.

– Man pratar mindre än i opera, musikal och teater. Då får kroppen visa saker på ett annat sätt. Man kan få ut mer än vad ord kan, säger Greten.

Vad är dans för er?

– Dans är rörelse, men det kan vara på många olika sätt. Jag har sett personer som skrynklar ihop sin kropp och vrider jättemycket på den. Det är en sorts dans. Sedan är balett en helt annan sorts dans, säger Sasha.

– Dans är när någon rör sig på ett speciellt sätt och uttrycker sina känslor. Typ som när någon dansar breakdance. Då är det som att man inte bryr sig så mycket om världen. Man gör bara som man själv vill, säger Ekram.

– Jag ser det som att all rörelse kan vara dans. Om du rör din kropp kan det räknas som dans. Då kan alla dansa, säger Greten.

Ni arrangerar egna kulturarrangemang på er skola. Varför tycker ni att barn och unga ska ha möjlighet att möta kultur?

– Det är kul, men också lärorikt och nyttigt. Man lär sig något nytt när man går och tittar på en föreställning, säger Sasha.

– Det är upplevelser som man kan ha kvar i minnet hela livet. En kulturupplevelse gör också att man mår bra. Du får känna saker samtidigt som du ser vad andra känner, säger Greten.

– Gretens pappa är musiker och tillsammans har de sett många föreställningar. Men alla elever har inte kulturintresserade föräldrar, då kan det vara extra värdefullt att få uppleva kultur med klasskompisarna.

– Om eleverna går på föreställningar med skolan kan de inspirera föräldrarna där hemma också, säger Greten.

Greten Einarsson

Ekram Gullner

The doors open. The seats gradually fill with pupils. The chatting dies down when the spotlights turn on. A dimly lit auditorium turns into a place of movement, colour and music. For many kids and teens, seeing a show at school is their first encounter with the performing arts. Sasha Blennow Fatahi, Greten Einarsson and Ekram Gullner are pupils at Sofielundsskolan in Malmö. They have all been to performances with their classmates, both in the classroom and on stage. Greten and Sasha remember when they saw Skånes Dansteater in *The Dropouts*.

– I thought the dance in that production felt free and unpredictable. And I was surprised by how it was, like, half theatre and half dance, says Greten.

What's it like going to a dance performance?

– Dance is a lot of body language. When they don't talk so much on stage, you have to make your own interpretation. Someone maybe thought it felt stressful, someone was maybe upset, and someone else felt something completely different, says Sasha.

– There's less talking than in opera, musicals and plays. So the body has to express things in a different way. That can tell you more than words, says Greten.

What does dance mean to you?

– Dance is movement, but there are many different kinds. I've seen people crumple up their bodies and really twisting it a lot. That's one kind of dance. And ballet is a totally different kind of dance, says Sasha.

– Dance is when someone moves in a special way and expresses feelings. As in breakdancing. It's as if you don't think too much about the world. You just do your thing, says Ekram.

– I reckon that all movement can be dance. If you move your body, that can count as dance. In that way, everyone can dance, says Greten.

Your school organises its own arts events.

Why do you think all kids and teens should have opportunities to experience the arts?

– It's fun, but also educational and good for you. You learn something new when you watch a performance, says Sasha.

– It's something you will remember forever. Arts events also make you feel good. You get to feel things while you see what others are feeling, says Greten.

Greten's dad is a musician and they have been to lots of performances together. But not all schoolchildren have parents who are interested in the arts, and that makes it even more important to experience the arts together with classmates.

– If pupils get to go to shows with school, it can inspire their parents to go too, says Greten.

– I reckon that all movement can be dance. If you move your body, that can count as dance. In that way, everyone can dance.

BANBRYTARE PÅ NY MARK

Céline Henriksson

Johan Sundell

Scenkonsten står inför en revolution. På frontlinjen finns Madeleine Månsson, rustad med kunskap för att i två epokgörande projekt omformulera hela regelboken för samtida dans – och vem som får lov att utföra den.

**BREAKING
NEW GROUND**

I spetsen för utvecklingen går konsten. Och i spetsen för konstens utveckling går Skånes Dansteater och Madeleine Månsson. Sedan 2016 ingår hon i kompaniets fasta ensemble och skriver om historien för samtida dans. Nu axlar hon en ledarroll i två projekt som flyttar fram positionerna för konstnärer med normbrytande funktionalitet.

I takt med tiden

Europe Beyond Access (EBA) är världens största initiativ för att stärka representationen på scen. Projektet har pågått sedan 2018, leds sedan 2024 av Skånes Dansteater och samlar tio högprofilerade scenkonstinstitutioner från lika många länder. Syftet är bland annat att få fler verk av konstnärer med funktionsvariationer till Europas stora scener. Men för att nå målet krävs mer än visioner och enstaka insatser, förklarar Madeleine.

– Vi ska boosta konstnärerna i projektet, men det är inte tillräckligt, trösklarna de möts av måste slipas ner. Där bär hela danssektorn ett enormt ansvar. Det handlar inte om att checka av en ruta, utan att hänga med i tiden.

För att förse kreatörer med verktyg som krossar glastaket, hålls under 2025 ett konstnärligt labb för early career artists under ledning av Madeleine Månsson och Tanja Erhart. Tillsammans har de över 20 års erfarenhet av branschens otillgänglighet som dansare, mentorer, koreografer och kuratorer.

– Labbet i Italien är skraddarsytt utifrån vad vi önskar att vi själva visste när vi var nya i våra karriärer. Vad för stöd och kunskap man behöver, hur man bemöter ableism och hur man tacklar barriärer.

Pionjärens provokation

Att bli dansare var ingenting Madeleine hade planerat. 2012 träffade hon Skånes Dansteater genom ett lokalt projekt som skulle locka unga med funktionsvariationer till dansens rum. Så upptäckte Madeleine kraften i dansen, och kompaniet kraften i Madeleine.

Fyra år senare stod det klart att hon inte skulle tillbaka till jobbet som projektledare. Istället skulle hon ägna sig åt att tänja på gränserna – för sig själv, för den samtida dansen och för vad som går att åstadkomma med en rullstol.

– Det kommer komma en tid när jag inte kan slänga mig på golvet hur som helst. Det fartfyllda, allt jag gillar, att kasta mig ut. Jag vet att det finns ett stopp för det någon gång, men vi kommer att fortsätta chockera tills det är dags att kliva av scenen.

The performing arts are facing a revolution. At the frontline is Madeleine Månsson, equipped with the knowledge to redefine the rules for contemporary dance in two epoch-making projects – and change who is allowed to perform.

At the spearhead of development is art. And at the spearhead of artistic development is Skånes Dansteater and Madeleine Månsson. A member of the permanent ensemble since 2016, she is now rewriting the history of contemporary dance. She has taken on the leadership of two projects that will move the frontier for artists with norm-breaking functionality.

Changing with the times

Europe Beyond Access (EBA) is the world's largest initiative to improve representation on stage. The project started in 2018 and is led by Skånes Dansteater since 2024. It is an umbrella for ten prestigious performing arts institutions in ten countries. The agenda includes getting more works by artists with disabilities onto Europe's major stages. Achieving that, however, requires more than

visions and isolated initiatives, Madeleine explains.

– We will empower artists in this project, but that isn't enough. The thresholds they encounter need to be lowered. The entire dance sector needs to pitch in massively. It's not about ticking boxes, but keeping up with the times. To provide creatives with the right tools to smash the glass ceiling, Madeleine Månsson and Tanja Erhart will lead an art lab for early career artists in 2025.

Together, they have more than 20 years of experience of the dance sector's inaccessibility, as dancers, mentors, choreographers and curators.

– The lab in Italy is tailored according to what we wished we had known early on in our own careers. The support and knowledge you need, how to confront ableism, and how to overcome obstacles.

Madeleine Månsson och Anna Borràs Picó har framfört *Fine Lines* av Roser López Espinosa i Sverige, Grekland, Italien, Nederländerna och Uruguay.

Madeleine Månsson and Anna Borràs Picó have performed *Fine Lines* by Roser López Espinosa in Sweden, Greece, Italy, the Netherlands and Uruguay.

– När vi skapar något som inte hade kunnat hända utan stolen, det är då det börjar bli riktigt intressant. Hur långt kan vi gå med två kroppar och en rullstol? Vilka risker kan vi ta för att röra oss på sätt som ingen tidigare gjort?

Det går inte att plocka stolen ur ekvationen, förklarar hon. Den är hennes medskapare – ett fullvärdigt subjekt som är avgörande för hennes rörelse – och deras explosiva uttryck skapar avtryck, både i branschen och i Madeleines kropp. Till slut kommer både åldern och Madeleines funktionsvariation att kräva sin rätt.

– Det kommer komma en tid när jag inte kan slänga mig på golvet hur som helst. Det fartfyllda, allt jag gillar, att kasta mig ut. Jag vet att det finns ett stopp för det någon gång, men vi kommer att fortsätta chockera tills det är dags att kliva av scenen.

På andra sidan bron

Medan det stora maskineriet är igång nere i Europa, pågår ett arbete på hemmaplan med att identifiera och åtgärda gapet mellan kulturbranschen och konstnärer med norm-brytande funktionalitet.

I projektet *Viaductus* utforskar Skånes Dansteater tillsammans med Moomsteatern och ShareMusic & Performing Arts vad som faktiskt krävs för att öka representationen bland Sveriges yrkesverksamma kulturskapare. Som ett led i detta genomförs ett tvärkonstnärligt produktionsresidens, där Madeleine leder dansdelen.

– Det är en otrolig möjlighet för mig att få koreografera för de här konstnärerna. Inte bara för att det kommer resultera i en föreställning, utan för att communityt var min väg in i dansen.

Där få föregångare rör sig, finns få råd att hämta. Under sina år på scenen har Madeleine både utforskat, utvecklat och utmanat den samtida dansen. Beväpnad med sina erfarenheter ser hon fram emot nästa steg – uppåt, framåt och åt sidan.

– Under åren har jag byggt upp empowerment i att kunna ta mig fram på ett annat sätt. Både i dansen, branschen och i mig själv. Övergången till koreografin är helt rätt i tiden för mig, samtidigt är det dags att lämna plats på scen för nästa generation att ta dansen till nya höjder.

Om Europe Beyond Access

***

Europe Beyond Access (EBA) är det största transnationella projektet i världen för att hjälpa konstnärer som är döva eller har funktionsvariationer att bryta igenom den samtida dansens och teaterns glastak. Projektet startade 2018. Den andra generationen, 2024–2027, samfinansieras även den av EU-programmet Kreativa Europa.

Skånes Dansteater är en av tio ledande europeiska kulturorganisationer som ingår i EBA-konsortiet: Holland Dance Festival (Nederländerna), Onassis Stegi (Grekland), Oriente Occidente Dance Festival (Italien), Kampnagel (Tyskland), CODA Dance Festival (Norge), Zamek Cultural Centre (Polen), Project Arts Centre (Irland), Mercat de les Flors (Spanien), Culturgest (Portugal). British Council (Storbritannien) var initiativtagaren till och ledde det första EBA-programmet 2018–2023 och är idag associerad partner.

Om Viaductus

***

Viaductus är ett treårigt lokalt samarbetsprojekt mellan Skånes Dansteater, Moomsteatern och ShareMusic & Performing Arts. Projektet har skapats för att fler scenkonstnärer med funktionsnedsättning ska kunna ta plats på scenen inom musik, teater eller dans och finansieras av Allmänna Arvsfonden.

Om Ableism

***

Ableism är diskriminering och sociala fördomar mot personer med fysiska eller intellektuella funktionsnedsättningar.

Madeleine Månsson och Peder Nilsson leder en masterclass under Fall for Dance North Festival i Toronto 2019.

Madeleine Månsson and Peder Nilsson leading a masterclass at the Fall for Dance North Festival in Toronto 2019.

– We will empower artists in this project, but that isn't enough. The thresholds they encounter need to be lowered. The entire dance sector needs to pitch in massively. It's not about ticking boxes, but keeping up with the times.

Provocative pioneer

Becoming a dancer was not something Madeleine planned to do. She encountered Skånes Dansteater in 2012 through a local project to attract young people with disabilities to dance spaces. That is how Madeleine discovered the power of dance, and the company discovered the power of Madeleine.

Four years later, it was clear that she would not be returning to her former job as a project manager. Instead, she would devote herself to pushing boundaries – for herself, for contemporary dance, and for what you can do with a wheelchair.

– When we create something that could not have happened without the chair, that's when it gets really interesting. How far can we go with two bodies and a wheelchair? What risks can we take to move like nobody has ever moved before?

– You can't take the chair out of the equation, she explains. It is her co-creator – a subject in its own right that is crucial to her movements – and their explosive style makes an impression, both in the field of dance and on Madeleine's body. Ultimately, age and Madeleine's disability will take their toll.

– There will come a day when I can no longer hurl myself on the floor any old way. The reckless speed, everything I love throwing myself into. I know there's an end to it sometime, but we will continue to shock until it's time to exit the stage.

The other side of the bridge

While the big wheels are turning across Europe, efforts are being made at home to identify and bridge the gap between the arts sector and artists with norm-breaking disabilities.

In the project *Viaductus*, Skånes Dansteater explores with Moomsteatern and ShareMusic & Performing Arts what is actually needed to increase representation among Sweden's professionally active arts creatives. As part of this, an interdisciplinary production residency will be held, with Madeleine in charge of the dance section.

– This is an incredible opportunity for me to choreograph for these artists. Not only will it result in a production, but also because this community was my door into dance.

In a field with few pioneers, there is advice at hand. In her years on stage,

Madeleine has explored, developed and challenged contemporary dance. Armed with her experience, she looks forward to the next step – upwards, onwards and sideways.

– Over the years, I have become more empowered to move forwards in a different way. In dance, in the sector and in myself. The transition to choreography comes at a good time for me, and we're ready to leave the stage to the next generation to take dance to new heights.

Europe Beyond Access

* * *

Europe Beyond Access (EBA) is the world's largest transnational project to aid artists who are deaf or disabled to break the glass ceiling of contemporary dance and theatre. The project was launched in 2018. The second generation, 2024–2027, is also co-financed by the EU programme Creative Europe.

Skånes Dansteater is one of ten leading European arts organisations in the EBA consortium. The other members are Holland Dance Festival (Netherlands), Onassis Stegi (Greece), Oriente Occidente Dance Festival (Italy), Kampnagel (Germany), CODA Dance Festival (Norway), Zamek Cultural Centre (Poland), Project Arts Centre (Ireland), Mercat de les Flors (Spain) and Culturgest (Portugal). The British Council (UK) initiated the project and led the first EBA programme in 2018–2023, and is now an associate partner.

Viaductus

* * *

Viaductus is a three-year local collaboration between Skånes Dansteater, Moomsteatern and ShareMusic & Performing Arts. The project was created to facilitate participation of people with disabilities on stage, in music, theatre or dance, and is financed by Allmänna Arvsfonden (the Swedish Inheritance Fund).

Ableism

* * *

Ableism is discrimination and social prejudice against people with physical or intellectual disabilities.

EBA PRODUCERAR TILLSAMMANS

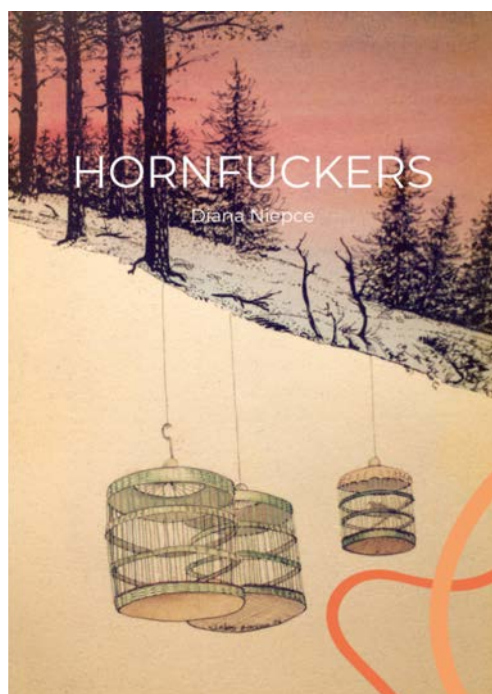
Våren 2024 gick det transnationella projektet Europe Beyond Access (EBA) ut med ett Open call för nya verk baserade på danspraktik, koreografi eller rörelse. Fyra projekt valdes ut och tilldelas ekonomiskt samproduktionsstöd. Alla projekten leds av scenkonstnärer med funktionsvariationer som nu får möjlighet att presentera sina verk på några av EBA-partnernas scener eller festivaler.

Starting with the limbs bygger på erfarenheter från scenkonstnärer som använder proteser eller rörelsehjälpmedel för att skapa scenografiska element som suddar ut gränserna mellan kropp och landskap. Ett nytt tvärdisciplinärt samarbete mellan koreografen Annie Hanauer och l'Autre Maison.

Hornfuckers av Diana Niepce betraktar kroppen som en fantastisk skapelse. I ett postapokalyptiskt universum arbetar verket med ensamhet och kontemplation och utmanar betraktaren att ompröva konventioner och sociala normer.

Layers av Katarzyna Żeglicka bygger på radikal fantasi, hopp och utopisk verklighet. Det är en berättelse om frigjorda kvinnor som kämpar mot förtryck; om drömmar och visioner om att förändra världen, grundad i en feministisk-queer genealogi.

I *AD Orchestra* (Audio Description Orchestra) utforskar Sindri Runudde visuell tolkning som ett medium för att skapa dans- och liveframträdanden. Sindri och ljuddesignern Dehendrik Lechat Willekens ifrågasätter hur vi kan lyssna på dans och höra rörelser. De vill väcka själen i visuell tolkning.

[a picture of
a dancer
raising their left hand
then
dropping their right arm
while
balancing their weight
backwards]

EBA IS PRODUCING TOGETHER

EBA vill hjälpa scenkonstnärer som är döva eller har funktionsvariationer att nå en internationell publik med sina nyskapande konstnärliga uttryck.

EBA supports artists who are deaf or disabled to reach an international audience with their innovative artistic expression.

In spring 2024 the transnational project Europe Beyond Access (EBA) launched an open call for new artistic works based on dance practice, choreography or movement. Four projects were selected for co-production support. All projects are led by artists with disabilities, who get the opportunity to present their work at some of the EBA partners' venues or festivals.

Starting with the limbs draws on the experiences of artists using prosthetics or mobility devices to create scenographic elements which blur body and landscape. A new cross-disciplinary collaboration between choreographer Annie Hanauer and l'Autre Maison.

Hornfuckers by Diana Niepce thinks of the body as an extraordinary event. In a post-apocalyptic universe, the piece is based on chaos theory works about loneliness and contemplation and defies the viewer to reconsider conventions and social norms.

Layers by Katarzyna Żeglicka is a project of radical imagination, hope, and utopian reality. It's a story about emancipated women fighting oppression; about dreams and visions of transforming the world, grounded in a feminist-queer genealogy.

In *AD Orchestra* (Audio Description Orchestra), Sindri Runudde explores visual interpretation as a medium for creating dance and live performance. Sindri and sound designer Dehendrik Lechat Willekens will question how we listen to dance and hear movements. They want to awaken the soul within visual interpretation.

**DANCE IS A
NEVER-ENDING
VOYAGE**

DANS ÄR EN OÄNDLIG RESA

Gustav Sigala Haggren

Lina Arvidsson

Dansworkshop 60+ är för alla över 60 år som vill prova på samtida dans. Under ledning av en professionell dansare lär sig deltagarna koreografi från pågående föreställningar. Barbro Blomberg, Pia Thurban och Kerstin Håkansson försöker alltid få en plats på de välbesökta workshopparna.

Alla tre har erfarenhet av dans sedan tidigare. Men friheten som de upplever med nutida dans har de inte upplevt någon annanstans. Tillsammans med andra upptäcker de kroppens möjligheter.

– Det är att uppleva dansglädje oavsett vem man är, hur man ser ut eller vad man har för erfarenhet. Här finns de som har dansat hela sitt liv och de som på äldre dagar har upptäckt dansen, säger Barbro Blomberg.

Pia Thurban kände sig trygg i gruppen redan på första workshoppen.

– Det är ett öppet och härligt klimat. Samtidigt som man dansar själv så dansar man tillsammans. Vi har blivit ett sammansvetsat gäng, säger hon och Barbro håller med:

– Det finns en tillit mellan oss. Man vågar göra rörelser helt spontant. Det är aldrig så att man känner någon slags spärr, tvärtom. Man ger sig hän, säger hon.

Kerstin Håkansson har varit aktiv i Skånes Dansteater sedan 2014. Hon har medverkat i flera av danskompaniets produktioner och är en återkommande deltagare på Dansworkshop 60+.

– Att man inte begränsar sig till någonting är det stora för mig. Mitt arbete var oerhört strikt formaliserat på alla sätt och vis. När jag började här upplevde jag en frihet: en frihet i att röra mig, en frihet i att känna, en frihet i att visa känslor. Dans för mig är en oändlig resa, säger hon.

Träffarna leds av en dansare från Skånes Dansteater som lär ut rörelser ur koreografin från pågående föreställningar.

– Ledarna är så otroligt skickliga, de är både pedagogiska och entusiasmerande. Man får aldrig någon känsla av att de tycker att vi är b-laget. Tvärtom är det som att vi med våra kroppar, med dess begränsningar, faktiskt kan tillföra dansen någonting, säger Barbro.

Kerstin Håkansson

– Man kan dansa med en 20-åring på samma sätt som med en 60-åring. Det har ingen betydelse. De yngre drar sig inte undan och vi gör definitivt inte det.

Dance Workshop 60+ is an opportunity for everyone over 60 to try contemporary dance. With a professional dancer to guide them, participants practise choreographies based on current productions. Barbro Blomberg, Pia Thurban and Kerstin Håkansson always sign up for these popular workshops.

All three have danced before. But the freedom they found in contemporary dance is entirely new to them. Alongside others, they explore the potential of their bodies.

– You get to feel the joy of dancing, regardless of who you are, your looks or your experience. Some of the participants have been dancing all their lives, and some discovered dance in old age, says Barbro Blomberg.

Pia Thurban immediately felt safe in the group at her very first workshop.

– The atmosphere is lovely and open. You dance by yourself, but also with others at the same time. We've grown into a close-knit team, she adds, and Barbro agrees.

– We trust each other. So we dare to move spontaneously. You never feel inhibited – on the contrary. You just go for it! she says.

Kerstin Håkansson has been active at Skånes Dansteater since 2014. She has taken part in several of the company's productions and is a regular participant in the 60+ Dance Workshop.

– The great thing for me is that you can do whatever you want. My job was extremely strict and formal in every way. When I started

here, I experienced that I was free: free to move, free to feel, free to show my emotions. To me, dance is a never-ending voyage, she says.

The workshops are led by a dancer from Skånes Dansteater, who teaches the participants choreographic movements from current productions.

– The leaders are incredibly skilful, they're both pedagogical and encouraging. You never get the feeling that they see us as second best. Instead, we, with our bodies and limitations, actually have something to contribute to the dance, says Barbro.

– Even if my movements don't change much over time, I get different instructions. They present challenges, you get to know your body and it gets to move, says Pia.

– It's also about discovering new movements. It takes me by surprise every time. Where did that movement come from? Can I actually do that? You challenge your body, which makes you feel so much better, says Barbro.

All three agree wholeheartedly that dance is good for both body and mind.

– Även om mina rörelser kanske inte blir så annorlunda varje gång, så får jag olika direktiv. Man får utmaningar, man lär känna sin kropp och den får röra på sig, säger Pia.

– Det är också det här att man upptäcker nya rörelser. Jag blir lika förvånad varje gång. Var kom den rörelsen från? Kan jag verkligen göra detta? Man utmanar sin kropp, vilket innebär att man mår mycket bättre, säger Barbro.

Att dansen är välgörande för både kropp och sinne är alla tre rörande överens om.

– Jag har haft besvär med lederna och känner hur otroligt välgörande detta är, jämfört med att dra i ett gummiband tio gånger. Här gör man kanske flera sådana rörelser utan att ens tänka på det, säger Barbro.

Kerstin Håkansson beskriver förvandlingen som sker efter att ha medverkat på en dansworkshop.

– Man kan komma hit och vara stressad av olika orsaker. Men när jag går ut härifrån efter en workshop känner jag en sådan glädje och avslappning. Det är sådana kontraster, säger Kerstin.

Men dessa tre 60-plussare vill inte enbart dansa med andra 60-plussare. De brukar också delta i Sunday-workshopparna där åldern på deltagarna är från 15 till 100 år.

– Man kan dansa med en 20-åring på samma sätt som med en 60-åring. Det har ingen betydelse. De yngre drar sig inte undan och vi gör definitivt inte det. Vi är vana att ta för oss, säger Kerstin.

– Det är ett öppet och härligt klimat. Samtidigt som man dansar själv så dansar man tillsammans.

Dansworkshop 60+

* * *

En workshop för dig som är över 60 år. I dansstudio provar du delar av koreografin som dansarna arbetar med för tillfället. Eftersom workshoppen har ett begränsat antal deltagare krävs det biljett för att delta. Workshoppen varar i 75 minuter och det krävs ingen tidigare danserfarenhet för att delta.

– I've had trouble with my joints and notice how incredibly healing this is, compared to pulling a resistance band ten times. Here, we might do more of those movements, without even noticing, says Barbro.

Kerstin describes how attending a dance workshop transformed her.

– Even if I turn up here stressed out for various reasons, I feel so happy and relaxed, when I leave. It's such a contrast, says Kerstin.

But these 60+ dancers don't just want to dance with others of the same age. They also come to the Sunday Workshops, where participants are aged between 15 and 100.

– Dancing with a 20-year-old is the same as dancing with someone who is 60. Age doesn't matter. The young ones don't avoid us, and we definitely don't avoid them. We're not used to holding back, says Kerstin.

– We trust each other.
So we dare to move spontaneously. You never feel inhibited
– on the contrary.
You just go for it!

Barbro Blomberg

Dance Workshop 60+

***

A workshop for participants aged 60 and over.

In the dance studio we try choreographic elements that the dancers are currently working with. Space is limited so a ticket is required.

The workshop is 75 minutes long, and no previous dance experience is needed.

Upptäck din inre dansare

På Skånes Dansteater väntar berikande stunder mitt i vardagen. Du kan uppleva föreställningar som berör, delta i en workshop eller möta andra dansintresserade och samtala om din upplevelse. Dansen har en unik förmåga att väcka nya tankar och fördjupade reflektioner om dig själv och världen.

Vi erbjuder något för alla och tillgänglighet är en viktig del av verksamheten. Vårt internationella danskompani dansar både på vår hemscen och på turné. Vi samarbetar gärna med andra och är övertygade om dansens magiska kraft.

Välkommen till din institution i rörelse.

Discover your inner dancer

At Skånes Dansteater, rewarding moments await you in ordinary life. Discover touching performances, join a workshop or share your experiences in conversations with others who are interested in dance. Dance has a unique capacity to stir new ideas and deep thoughts about ourselves and the world around us.

We offer something for everyone and accessibility is essential in our activities. Our international dance company performs on our home stage and on tour. We welcome collaborations and have strong faith in the magic of dance.

Welcome to your dance home!

**SKÅNES
DANSTEATERS
VÄNNER**

Bli vår vän!

Vi är övertygade om att en spirande kulturbransch och en levande scenkonst är en avgörande pusselbit för att bygga ett socialt hållbart samhälle. Skånes Dansteaters vänner är ett lätt sätt för företag och privatpersoner som älskar kultur och dans att stötta vår verksamhet.

Som tack för ditt bidrag kommer ditt namn att synas i vår foajé och på vår hemsida. En gång i halvåret kan du som vill träffa alla vänner och Skånes Dansteaters konstnärliga ledare på en frukost.

Pris

Företag: 3000 kr exkl. moms/år
Privatperson: 3000 kr inkl. moms/år

I medlemskapet ingår

- Synlighet i namnlista på skärm i foajé tillsammans med övriga vänner
- Synlighet i namnlista på hemsida tillsammans med övriga vänner
- Erbjudande om 2 biljetter till priser av 1 vid två speltillfällen per år
- Vänskapsfrukost en gång/halvår med information om det kommande halvåret på Skånes Dansteater

Vill du vara med och bidra till Skånes Dansteaters verksamhet?

Maila info@skanesdansteater.se så skickar vi en faktura.

Let's be friends!

We are convinced that a flourishing cultural sector and a vibrant performing arts scene are a cornerstone of a socially sustainable society. Skånes Dansteaters vänner (Friends of Skånes Dansteater) offers an easy way for companies and individuals who love culture and dance to support our activities.

As a thank you for your contribution, your name will be visible in our foyer and on our website. Once every six months, you will have an opportunity to meet other friends and Skånes Dansteater's artistic director over breakfast.

Price

Company: SEK 3000 ex VAT/year
Private person: SEK 3000 inc VAT/year

The membership includes

- Your name displayed in the list of friends on the digital screen in the foyer
- Your name displayed in the list of friends on our website
- 2 tickets for the price of 1 for two events per year
- Friendship breakfast every six months with information about the coming months at Skånes Dansteater

Do you want to make a donation to support Skånes Dansteater's mission?

Email info@skanesdansteater.se and we will send you an invoice.

Tillgänglighet

Våra lokaler

Hela Skånes Dansteater är tillgänglighetsanpassad och vi har en hörselslinga i salongen. Hela rad 1 i salongen är anpassad för dig som använder rullstol eller undviker trappor. Led-sagare följer med gratis. Ange gärna om du har speciella behov när du bokar din biljett.

Tidigt insläpp

Innan föreställningens start erbjuder vi ett assisterat insläpp för dig som behöver extra hjälp att komma in och hitta din plats i salongen innan vi släpper in den övriga publiken. Samling sker i foajén 20 min innan föreställningens start. Tidigt insläpp gäller bara när vi spelar på Skånes Dansteater.

iDance-workshoppar

Vi erbjuder dansworkshoppar för dig med funktionsnedsättning. Läs mer på skanesdansteater.se

Syntolkning

Vi erbjuder regelbundet syntolkning av våra föreställningar. Läs mer på skanesdansteater.se

Teckenspråkstolkning

Vi erbjuder teckenspråkstolkning av vissa av våra föreställningar. Läs mer på skanesdansteater.se

Relaxed performance

En relaxed performance passar alla som önskar eller behöver en friare och mer avslappnad föreställningsupplevelse. Det råder en tillåtande inställning till ljud och rörelser i publiken. Läs mer på skanesdansteater.se

Kontakt / boka

E-posta dialog@skanesdansteater.se eller ring 0703-44 58 11 för frågor om iDanceworkshoppar, syntolkning och teckenspråkstolkning.

Accessibility

Our auditorium

Skånes Dansteater is fully accessible. The auditorium is fitted with hearing loop. There is step-free access to the entire front row of the auditorium. Customers are entitled to one free companion seat. When booking tickets, please specify your access requirements.

Early boarding

We offer assistance for those with access requirements before the rest of the audience is admitted. Staff are in the foyer 20 minutes before the performance to provide assistance. Early access is available for performances at Skånes Dansteater.

iDance workshops

We offer dance workshops for disabled participants. Find out more at skanesdansteater.se

Audio description

We regularly offer audio descriptions of our performances. Find out more at skanesdansteater.se

Sign language interpretation

We sometimes offer sign language interpretation of our performances. Find out more at skanesdansteater.se

Relaxed performance

A relaxed performance suits anyone who prefers or needs a more flexible, relaxed performance experience. The doors remain open and the audience are welcome to make sound and move around the auditorium.

Contact / bookings

Email dialog@skanesdansteater.se or call +46 (0)703-44 58 11 for enquiries about iDance workshops, audio descriptions and sign language interpretation.

Biljetter / Tickets

Biljetter till våra föreställningar köper du enklast på skanesdansteater.se. Vi hjälper dig gärna via e-post biljetter@skanesdansteater.se eller ring 040-50 50 61.

Biljettkassa

Skånes Dansteaters biljettkassa på Östra Varvsgatan 13a öppnar en timme före föreställningen.

Rabatter

Under 26 år eller student: 50%.
Pensionär: 25%. Grupper (10+): 25%.
Rabatterna gäller inte alla föreställningar och gästspel. Se skanesdansteater.se för info.

Presentkort

Köp ditt presentkort på skanesdansteater.se, i biljettkassan eller ring 040-50 50 61.

Skolbiljett

Biljettpris 70 kr. Kontakta dialog@skanesdansteater.se för bokning.

Purchase tickets for our performances at skanesdansteater.se. We are happy to help you via email biljetter@skanesdansteater.se or call +46 (0)40-50 50 61.

Ticket office

The ticket office at Östra Varvsgatan 13a opens one hour before the performance.

Discounts

Under 26 or student: 50%.
Seniors: 25%. Groups (10+): 25%.
Discounts do not apply to all performances and guest performances. Go to our website for further information.

Gift vouchers

Gift vouchers are available from our website or our ticket office, or call +46 (0)40-50 50 61.

Tickets for schools

All tickets SEK 70.
Email dialog@skanesdansteater.se for tickets.

Ditt besök / Your visit

Besöksadress

Vi finns i Malmö i Västra Hamnen. Östra Varvsgatan 13a. (Ingång från Östra Varvsgatan.)

Mat & dryck

Foajébaren öppnar en timme före föreställningen. Här finns fika, små kalla rätter, öl och vin.

Stadsbuss

Ta buss nr 5, Malmöexpressen. Den går via Rosengård centrum, Folkets Park och Centralen till Västra Hamnen. Vi finns cirka 100 meters gångväg från busshållplatsen Ubåtshallen.

Tåg

Vi finns cirka 15 minuters gångväg från Malmö C. Du kan också ta buss nr 5 från Malmö C.

Parkering

Parkering och handikapparkering finns framför teatern. Avgift alla dagar.

Address

You will find us in Malmö in the Västra Hamnen district at Östra Varvsgatan 13a. The main entrance is in Östra Varvsgatan.

Food & drinks

The foyer bar is open one hour before the performance for small plates and a range of drinks.

Buses

Our closest bus stop is Ubåtshallen, served by Bus 5 Malmö Express (Rosengård Centrum to Västra Hamnen via Folkets Park and Malmö C).

Trains

Our nearest mainline station is Malmö C. It's a 15 minute walk or take Bus 5 from Malmö C.

Parking

There is a pay-and-display car park in front of Skånes Dansteater with a number of accessible parking spaces.

Producerat av / A publication by
Skånes Dansteater

VD & Ansvarig utgivare / CEO & Publisher
Mira Helenius Martinsson

Redaktör / Editor
Jessica Widegren

Formgivning / Art director
Joakim Sjögren

Skribenter / Writers
Tor Billgren
Lisa Boda
Maggie Foyer
Céline Henriksson
Michael Marquez
Celine Orman
Gustav Sigala Haggren
Jessica Widegren

Omslagsfoto / Cover photos
Håkan Larsson

Dansare omslag / Dancers cover
Jing Yi Wang, Michael Marquez

Foto / Photos
Lina Arvidsson
Chrisander Brun
Mats Bäcker
Kendra Epik
Carl Johan Folkesson Karlidag
Karolina Henke
Frans Hällqvist
Håkan Larsson
Christoffer Lomfors
David Möller
Åsa Sjöström
Tilo Stengel
Johan Sundell
Thomas Zamolo

Översättare / Translators
Gabriella Berggren
Magnus Nordén

Korrekturläsare / Proofreaders
Matilda Södergran
Charlotte Merton

Tryckeri / Printer
Exakta, Malmö

SKÅNES DANSTEATER

Adress / Address
Skånes Dansteater
Östra Varvsgatan 13a
211 73 Malmö

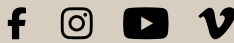
Telefon / Phone
+46 (0)703-44 58 11

E-post / Email
info@skanesdansteater.se

Webbsida / Website
skanesdansteater.se

Nyhetsbrev / Newsletter
Anmäl dig till info@skanesdansteater.se
Subscribe at info@skanesdansteater.se

Follow us on

Ägare / Owner
Skånes Dansteater ägs av Region Skåne.
Skånes Dansteater is funded by Region Skåne.

Med reservation för ändringar.
Details correct at time of going to press.

Välkommen till Wihlborgs!

I 100 år har vi varit med och utvecklat Malmö och Öresundsregionen. Idag har över 50 000 människor sin arbetsplats i våra lokaler. Vi har samlat på oss en stor erfarenhet av att förädla och förvalta fastigheter och relationer till förmån för människors, företags och städers utveckling.

VÅR DAG

Koreografi / Choreography: Tina Tarpgaard
Dansare / Dancers 2021: Maria Pilar Abaurrea Zardoya,
Laura Lohi, Samuel Denton, Kit Brown

30 ÅR

SKÅNES DANSTEATER

30 YRS